Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . . δρ. 3,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος *Ἐν Ἀθήναις, 21 Δεκεμβρίου 1913* *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 3*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' *(Συνέχεια)*

Καὶ ἀφοῦ ἄδειασεν εὐσυνειδήτως τὸ φλυτζάνι του μίαν φορὰν, ὁ νέος ὕψωσε τὰ μάτια πρὸς τὸν ἐπιβλητικὸν ἐκεῖνον κυρίαρχον τῶν ὑπογείων, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύτταζε μὲ καλωσύνην.

—Μπορεῖς νὰ ἐξακολουθήσῃς, μπαμπᾶ, τῷ εἶπε μὲ τὸ στόμα ἀκόμη γεμᾶτον· βάλε μου...βάλε μου κι' ἄλλο. Εἶνε πολὺ εὐχάριστο νὰ καταπίνῃ κανεὶς αὐτὸ τὸ βελοῦδο!

Προθυμότατα ὁ ἀρχιμάγειρος ἐξαναγέμισε τὸ φλυτζάνι τοῦ υἱοῦ του. Ἠκολούθησαν ὀλίγαι στιγμαὶ σιωπῆς. Διότι, μὲ ὅλην του τὴν καλὴν θέλησιν, ὁ νέος δὲν

«Πρῶτος παραμάγειρος! παρών!»
(Σελ. 21, στ. γ')

ἠμποροῦσε τώρα νὰ ὁμιλῇ. Ἀλλ' ἀφοῦ κατέβρόχθισε μίαν ὁλόκληρην φραντζόλαν, βουτυρωμένην ἀφθόνως, καὶ ἄδειασε τὰ δυὸ του φλυτζάνια, ἐξηπλώθη εἰς τὴν καρέκλαν του καὶ ἐδήλωσε κατευχαριστημένος:

—Ἄ, τώρα εἶμαι καλλίτερα!..δηλαδὴ τώρα εἶμαι ἐντελῶς καλά!

Ὁ μπαμπᾶς ἐξηκολούθει νὰ καμαρώνῃ τὸν γλυκόν του. Πρέπει ὅμως νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡ πατρικὴ ὑπερηφάνεια ἦτο τελείως δικαιολογημένη, διότι ὁ Τζούλης ἦτο πολὺ ὡραῖον παιδί.

Τὸ παχουλὸν καὶ ἀποπνέον ὑγείαν πρόσωπόν του, ἐστέφετο ἀπὸ μίαν ἄφθονον, μαύρην, σύλην κόμην, τόσῳ πυκνήν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν περάσῃ κτένι. Τάνυπότακτα αὐτὰ μαλλιὰ προσέδιδον εἰς τὸν κάτοχόν των μίαν ὄψιν καλλιτεχνικήν, πολὺ νόστιμην. Δυὸ μεγάλα μάτια, σπινθηροβολοῦντα ἀπὸ εὐφυΐαν καὶ φαιδρότητα, συνεπλήρωναν τὴν συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ νέου μας φίλου. Ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα ἐταίριαζε μὲ τὸ πρόσωπον. Ὁ Τζούλης ἦτο γερὸ παλληκάρι, μὲ ἀθλητικὰ μπράτσα καὶ μὲ σκέλη μακρυὰ καὶ νευρώδη. Ἂς προσθέσωμεν δὲ ἀμέσως, ὅτι καὶ τὰ ψυχικά του χαρίσματα ἦσαν ἐφάμιλλα τῶν σωματικῶν.

Εὐφυὴς ὅσον καὶ ἐπιμελής, εἶχε τελειώσῃ, σχεδὸν παίζων, τὰ ἐγκύκλια μαθήματα καὶ εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς μίαν ἠλεκτρολογικὴν σχολήν, ὅπου ἐσπούδαζε μὲ τὰ χέρια συγχρόνως καὶ μὲ τὸ μυαλό.

Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ θὰ ἐγίνετο μίαν ἡμέραν ἕνας ἀπὸ τοὺς δραστηρίους, τοὺς ἐφευρετικοὺς καὶ πολυμηχάνους ἐκείνους ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ ἄνθος τῶν γάλλων, καὶ προπάντων τῶν παρισινῶν ἐργατῶν. Κι' ἀπὸ τώρα ὁ Τζούλης εἶχε τὴν ἀδιάπτωτον φαιδρότητα τοῦ παρισινοῦ ἐργάτου καὶ τὸ ὀξὺ λαϊκὸν πνεῦμα.

—Ἔλα, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ πατέρας του μὲ κάποιαν λύπην, τώρα ποῦ ἔφαγες, πρέπει νὰ φεύγῃς, γιατὶ ἀλλοιώτικα θὰ ἔφθανες πολὺ ἀργὰ 'στὸ σχολειό σου. Σήκω λοιπὸν καὶ τρέξε.

«Ἀνέβη, τὸ ἐκύτταξε, τὸ διώρθωσε καὶ κατέκτησεν οὕτω τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ Λουλού.» (Σελ. 23, στ. α')

—Μπᾶ! ἀπεκρίθη ἀπαθῶς ὁ νεανίας. Δὲν μὲ βιάζει τίποτε σήμερα τὸ πρωί. Φθάνει μόνο νὰ μὴ χάσω τὰ πόγευμα τὸ μάθημα τοῦ κ. Ζομύ. Ἀλλὰ τὸ μάθημα τοῦ κ. Ζομὺ δὲν θὰ τὸ ἔχανα οὔτε γιὰ ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τοῦ κ. Ρ::ανέλ. Ἄ, αὐτὸς ὁ καθηγητὴς εἶνε καλός! εἶνε ἕνας τύπος πολὺ *σίκ*!...

—Ὥστε σκοπεύεις νὰ καθήσῃς ἐδῶ ὅλο τὸ πρωί; ἠρώτησεν ὁ ἀρχιμάγειρος.

—Καὶ γιατί ὄχι.

—Μὰ ἐγὼ ἔχω νὰ ἑτοιμάσω τὸ πρόγευμά μου!

—Ἀκόμη καλλίτερα! θὰ σὲ βοηθήσω.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν πατρικὴν ἄδειαν, ὁ νέος ἔτρεξεν εἰς μίαν ἄκρην τῆς κουζίνας, ἐξεκρέμασε μίαν ἄσπρην ποδιὰν καὶ γρήγορα-γρήγορα τὴν ἐφόρεσεν εἰς τὴν μέσην του. Ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πατέρα του, ἐστάθη ἐμπρός του εὐθυτενὴς ὡς στρατιώτης εἰς προσοχήν, καὶ ἐφώναξε:

—Πρῶτος παραμάγειρος . . . παρών!

Οἱ ὑπηρέται καὶ αἱ ὑπηρέτριαι ποῦ παρευρίσκοντο ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὴν κουζίναν, ἐγέλασαν πολὺ μὲ αὐτὴν τὴν ἀστειότητα. Ὁ ἀρχιμάγειρος ὅμως δὲν εἶχεν ὀρέξιν διὰ γέλια.

Ὅπως κάθε πατέρας, ὠνειροπολοῦσε φυσικὰ διὰ τὸν υἱόν του πολὺ ὑψηλότερα «ἀξιώματα», καὶ ἠσθάνετο κάποιαν ταπείνωσιν νὰ τὰν βλέπῃ μὲ τὴν ἄσπρην ποδιὰν καὶ μὲ τὸ μαχαῖρι τῆς κουζίνας.

— Τὸν ἀνόητο! ἐμουρμοῦρισε· μὲ κάνεις νὰ χάνω τὸν καιρό μου μὲ τέτοιες κουταμάρες. Ἔλα, δίνε του γρήγορα! Ἔχω, σοῦ εἶπα, νὰ ἑτοιμάσω τὸ πρόγευμα!

— Μήπως τύχον θὰ προγευματίσῃ σήμερα ἐδῶ ὁ Γουλιέλμος Β'; ἠρώτησεν ὁ ἀδιόρθωτος Τζούλης, πάντα γελαστός.

Δὲν ἐφαίνετο καθόλου διατεθειμένος νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πατρικὴν ἐπιθυμίαν κ' ἐξηκολούθει νὰ στέκεται εἰς τὸ μέσον τῆς κουζίνας, ὅπου θὰ ἔλεγες ὅτι τὸν ἐκάρφωσαν.

— Ὄχι, ὑπέλαβεν ὁ ἀρχιμάγειρας, δὲν θὰ προγευματίσῃ ἐδῶ ὁ Γουλιέλμος Β', πρέπει ὅμως νὰ μαγειρέψω γιὰ καμμιὰ δεκαριὰ προσκεκλημένους, ποῦ εἶνε ὅλοι τραπεζῖται, μεγαλοβιομήχανοι καὶ πρώτης τάξεως καλοφαγάδες. Βλέπεις λοιπὸν ποῦ δὲν ἔχω καιρὸ γιὰ χάσιμο.

Καὶ κυττάζας τὸ ὡρολόγιον τοῦ τοίχου, ἐφώναξε:

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Δεκάμισυ κηόλα! Δὲν θὰ προφθάσω νὰ κάμω οὔτε τὰς ἀγκινάρες μὲ παρμεζάνα, οὔτε τὰ παστιτσάκια μὲ φουᾶ-γκρά! Ἔλα, παιδί μου! μεταβολὴ καὶ μάρς!

Εἰς τὸ τηλέφωνον

Ὁ Τζούλης ἠτοιμάζετο νὰ ὑποχωρήσῃ. Εἶχε τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ φιλοτιμία πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπεν ἀφίσῃ ἥσυχον τὸν πατέρα του, νὰ ἐξασκήσῃ σήμερον τὸ ἰδικόν του μὲ τὴν συνήθη του *μαεστρίαν*. Ἀλλ' ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀντήχησεν ὁ ὀξὺς κωδωνισμὸς ἑνὸς τηλεφώνου.

Ὁ ἀρχιμάγειρος ἐκύτταξε τὸν πίνακα, ὅπου ἐσημειώνετο ἀπὸ ποῖον διαμέρισμα ποῦ μεγάρου ἐκάλουν εἰς τὸ τηλέφωνον.

— Μπᾶ! ἔκαμεν· εἶνε ἀπὸ τοῦ κυρίου Λουλοῦ. Θὰ μοῦ ποῦν πάλι νὰ ἑτοιμάσω χωριστὸν γεῦμα γιὰ τὴν ἀφεντιά του;

Ἡτοιμάζετο νὰ λάβῃ τὸ νέρας τῆς μηχανῆς καὶ νὰ τὸ πλησιάσῃ εἰς τὸ αὐτί του, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς διαταγὰς ποῦ θὰ τῷ ἔδιδαν, ἀλλ' ὤρμησεν ὁ Τζούλης καί, ταχύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸ ἐξεκρέμασεν αὐτός.

— Ἄφισέ με, μπαμπᾶ, παρακάλεσε, νὰ πῶ καλημέρα τοῦ κυρίου Λουλοῦ!

Ἀλλ' ὁ ἀρχιμάγειρος ἐναντιώθη εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν τοῦ υἱοῦ του καὶ τῷ ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰ χέρια του ἀποτόμως τὸ μηχάνημα, λέγων:

— Ποτέ, ποτέ!... Ὄχι, νὰ σὲ χαρῶ!.. Ξέρεις καλά, ὅτι ὁ κύριος Ρισανὲλ δὲν θέλει πιὰ νὰ βλέπῃς τὸν κληρονόμον του.

— Φοβᾶται μὴ τὸν φάω; εἶπε γελῶν ὁ νεανίας. Ἀλλὰ μὲ τὸ τηλέφωνο, δὲν ὑπάρχει φόβος. Ἀπηγόρευσε νὰ τὸν βλέπω, δὲν ἀπηγόρευσε ὅμως καὶ νὰ τοῦ μιλῶ!

Καὶ μὲ τὸ ἰσχυρὸν αὐτὸ ἐπιχείρημα, ὁ Τζούλης ἔδραξε πάλιν τὸ μηχάνημα. Καὶ τότε ἤρχισε μεταξὺ τῶν δύο παιδιῶν μία πολὺ φιλικὴ καὶ ἐγκάρδιος συνομιλία, ὡς εἰμπορεῖτε νὰ κρίνωμεν ἀκούοντες μόνον τὸ ἥμισυ, δηλαδὴ μόνον τὴν φωνὴν τοῦ Τζούλη.

«Ἐπέρασε τρέχων ἀπ' ἐμπρός της, ἐνῷ ἐκείνη ἐξεφώνιζε...»

«Ναί, μάλιστα... εἶμ' ἐγώ, ὁ Τζούλης... Ἂς τηλεφωνοῦμεθα τουλάχιστον, ἀφοῦ καθὼς φαίνεται, δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ βλεπώμεθα... Ὁ μπαμπᾶς σας τὸ ἀπηγόρευσε... Πῶς εἴπατε; ἀνοησία;... Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφέρω γνώμην περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ τελοσπάντων!... Ἐλπίζω, ὅτι εἶσθε λαμπρά, κύριε Λουλοῦ... Πῶς; ὄχι, εἴπατε;... στενοχωριέσθε;... Τί ἀστεία ἰδέα!.. Θέλετε νὰνέβω ἀπάνω;... Μὰ εἶνε ἀδύνατο!.. Ἐννοῶ, ἀναλαμβάνετε σεῖς ὅλη τὴν εὐθύνη... Ἀλλ' ἂν διώξουν τὸν μπαμπᾶ ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς μου, τί γινόμεθα τότε;...»

Ἐδῶ ὁ Τζούλης ἐκρέμασε πάλιν τὸ κέρας καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του, τῷ εἶπε:

— Μὲ παρακαλεῖ νὰνέβω μιὰ στιγμὴ νὰ τὸν ἰδῶ. Στενοχωριέται τόσο πολὺ μονάχο του, τὸ κακόμοιρο!

Ὁ παχὺς ἀρχιμάγειρος περιωρίσθη νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους, δοκιμάζων ὁλονὲν μὲ τὸν ἀντίχειρα τὸ κρέας πέντε ἢ ἓξ ὀρνιθίων, τὰ ὁποῖα εἶχε βάλῃ ἐμπρός του ἕνας παραμάγειρος, διὰ νὰ διαλέξῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε τὴν τιμὴν νὰ παρατεθῇ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ ἑκατομμυριούχου.

— Μὴν κάμῃς καμμιὰ ἀνοησία, εἶπε μετ' ὀλίγον πρὸς τὸν Τζούλην. Ἂν ὁ μικρὸς στεναχωριέται, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν. Ἡ δική μας δουλειὰ δὲν εἶνε νὰ τὸν διασκεδάζωμε. Ἔπειτα, θὰ μοῦ κάνῃς τώρα τὴ χάρι νὰ τοῦ δίνῃς, καὶ γρήγορα, γιατὶ δὲν ἔχω οὔτε *μινοῦτο* γιὰ χάσιμο... Στὸ καλό, παιδί μου. Πήγαινε 'στὸ σπίτι, γειά σου!

Ὁ Τζούλης ὑπήκουσεν εἰς αὐτὴν τὴν διαταγήν, ἐχαιρέτησε τὸν πατέρα του καὶ ἐξῆλθε φωνάζων:

— Τὸ νοῦ σου μὴ σοῦ χαλάσουν τὰ παστιτσάκια μὲ τὸ φουᾶ-γκρά... γιατὶ μαρέσουν καὶ 'μένα!

Δύο φίλοι

Πρὶν ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα τῆς ὑπηρεσίας, ἡ ἐποία ἀπὸ τὰ ὑπόγεια ὡδηγοῦσεν εἰς τὸν δρόμον, ὁ νεανίας ἐστάθη μίαν στιγμήν, ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε· Στρέψας ἀποτόμως τὰ νῶτα πρὸς τὴν κλίμακα αὐτήν, εἰσῆλθεν εἰς ἕνα ἐσωτερικὸν διάδρομον, ψιθυρίζων:

—Καλέ, θὰ τὸν ἰδῶ ἐγώ, κι' ἂς χαλάσῃ ὁ κόσμος.

Ἤξευρεν ἐν τούτοις, ὅτι ἡ κρυφὴ αὐτὴ ἐπίσκεψις ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ διὰ τὸν πατέρα του, καὶ δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀκόμη, πολὺ δυσαρέστους συνεπείας. Ὁ κ. Ρισανὲλ θὰ ἐθύμωνεν ὑπερβολικά, ἂν ἔμανθανεν ὅτι ἀψηφοῦσαν τὰς διαταγάς του.

Ὁ πρώην ἐδωδιεμπόλης, ὁ μεταβληθεὶς εἰς ἀριστοκράτην χάριν τοῦ υἱοῦ του, δὲν ἔβλεπε διόλου μὲ καλὸ μάτι τὴν ζωηρὰν συμπάθειαν ποῦ εἶχεν ὁ Λουλοῦ διὰ τὸν Τζούλην. Ἡ συμπάθεια αὐτὴ ἐγεννήθη ἀπὸ μίαν ἡμέραν ποῦ ὁ Λουλοῦ, καταλυπημένος διότι εἶχε χαλάσῃ 'στὰ χέρια του ἕνας θαυμάσιος μηχανικὸς σιδηρόδρομος, εἶχεν ἀπαιτήσῃ ἢ νὰ τοῦ ἀγοράσουν ἀμέσως ἕνα ὅμοιον παιγνίδι, ἢ νὰ τοῦ διορθώσουν αὐτό.

Ἀλλὰ ἔτυχε νὰ εἶνε Κυριακὴ· οὔτε μαγαζὶ ἀνοικτὸν εὕρισκαν, οὔτε τεχνίτην. Καὶ ὁ Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμενεν εἰς τὸ σπίτι, ἐξ αἰτίας ἐλαφροῦ κρυολογήματος, ἔκλαιγεν ἀπαρηγόρητος. Ἂν ἐξακολουθοῦσεν ἔτσι, θὰ τοῦ ἤρχετο πυρετός.

Ὁ κ. Ρισανέλ, εἰς τὴν ἀπελπισίαν του, εἶχε δοκιμάσῃ νὰ διορθώσῃ τὸ παιγνίδι μὲ τὰ χονδρὰ καὶ ἀδέξια χέρια του. Ἀλλὰ μετ' ἀνωφελεῖς προσπαθείας μιᾶς ὁλοκλήρου ὥρας, ἠναγκάσθη νὰ παραιτηθῇ, καὶ μαζὶ μὲ τὴν δυστυχῆ σύζυγόν του, ἐστέκετο περίλυπος καὶ ἀγωνιώδης μεταξὺ τοῦ θρηνοῦντος υἱοῦ του καὶ τῶν οἰκτρῶν λειψάνων τοῦ ὡραίου ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου.

Ἡ εἴδησις τῆς τραγικῆς αὐτῆς θέσεως ἔφθασε μέχρι τῶν μαγειρείων, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Τζούλης μὲ τὸν πατέρα του. Ὁ μαθητευόμενος ἠλεκτρολόγος ἐζήτησε τότε ἀπὸ τὸν κ. Ρισανὲλ τὴν ἄδειαν νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὸς μήπως ἠμποροῦσε νὰ διορθώσῃ τὸ πολύτιμον παιγνίδι, ἡ δὲ πρότασίς του ἔγεινε δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμόν.

Ἀνέβη ἐπάνω, τὸ ἐκύτταξε, τὸ ἐδιόρθωσε καὶ κατέκτησεν οὕτω τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ Λουλοῦ.

Ἀπὸ τότε, συχνὰ ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου ἐχαλοῦσε τὰ παιγνίδια του, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τοῦ τὰ διορθώνῃ ὁ Τζούλης. Μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον, ὁ Λουλοῦ τὸν ἔβλεπεν ἐργαζόμενον καὶ διεσκέδαζε πολὺ νὰ συνομιλῇ μὲ τὸ φαιδρὸν καὶ ἔξυπνον ἐκεῖνο παιδί, τοῦ ὁποίου ἡ ὁμιλία τόσον διέφερεν ἀπὸ τὰς τυπικὰς καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐπισήμους ποῦ ἤκουε συνήθως.

Ἐξ ἄλλου ὁ Τζούλης εὐχαριστεῖτο πολὺ νὰ συναναστρέφεται τὸν Λουλού. Ὁ ἀφελὴς θαυμασμὸς ποῦ τοῦ ἐδείχνεν ὁ μικρὸς ἑκατομμυριοῦχος, τὸν ἐκολάκευε φοβερά. Διότι ὁ Λουλοῦ ἦτο κυριολεκτικῶς θαμβωμένος ἀπὸ τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ Τζούλη, τὴν εὐφυΐαν καὶ τὰς ποικίλας του γνώσεις. Ἤκουε μὲ ἀνοικτὸν στόμα τὰς διαφόρους διηγήσεις ποῦ τοῦ ἔκαμνε,—διηγήσεις ἀληθινῶν ἢ καὶ φανταστικῶν περιπετειῶν του εἰς τὸ σχολεῖον, γυμναστικῶν του ἄθλων ἢ παρισινῶν συμβάντων, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε παίξῃ δῆθεν κάποιον ρόλον. Ὁ Τζούλης εἶχε διὰ τὸν μικρὸν ἑκατομμυριοῦχον τὴν συγκατάβασιν τοῦ «μαθημένου» διὰ τὸν «ἀνήξερον», τοῦ ἐμπείρου διὰ τὸν ἀρχάριον, καὶ ἠσθάνετο τὸν οἶκτον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον θὰ αἰσθάνεται καὶ ὁ ἐλεύθερος σπουργίτης τοῦ Κεραμεικοῦ διὰ τὴν φυλακισμένην καρδερίναν, ποῦ βλέπει εἰς τὸ ἀντικρυνὸν μπαλκόνι.

Ἀναβαίνων καὶ τώρα τὴν κλίμακα, ἡ ὁποία ὡδήγει εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Λουλού, ἐσυλλογίζετο:

«Μοῦ κάμνει λύπη αὐτὸς ὁ μικρός, ποῦ αἰωνίως συναναστρέφεται μὲ γέρους... Ἐπιτέλους δὲν θὰ μὲ φᾶνε ζωντανό, καὶ ἀφοῦ ἔχῃ τόση ἐπιθυμία νὰ μὲ ἰδῇ, ἐγώ θὰ πάω. Θὰ τοῦ ἀποδείξω, ὅτι εἶνε φοβερὰ ἀνοησία νὰ ὑποφέρῃ κανείς, ὅταν ἡ μόνη του δυστυχία εἶνε... ἡ πολὺ μεγάλη του εὐτυχία!

Ἔφθασεν εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα καὶ ἐκτύπησε διακριτικῶς τὴν θύραν τοῦ διαμερίσματος.

Μία ἀποκρουστικὴ μορφὴ ἐνεφανίσθη εἰς τὸ ἄνοιγμα αὐτῆς τῆς θύρας.

Ἦτο μία ἀπὸ τὰς θαλαμηπόλους, ἢ μᾶλλον τὰς νοσοκόμους, αἱ ὁποῖαι ἐφύλαττον τὸν νεαρὸν δελφῖνα.

Ἀναγνωρίσασα τὸν Τζούλην, ἡ ὑπηρέτρια ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν.

—Σεῖς ἐδῶ! ἀνέκραξε, χωρὶς νὰ τὸν ἀφίνῃ νὰ περάσῃ. Δὲν ξεύρετε λοιπόν, ὅτι ὁ κ. Ρισανὲλ ἀπηγόρευσεν αὐστηρῶς...

—Καὶ γιατί, παρακαλῶ; τὴν διέκοψεν ὁρμητικῶς ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου. Πρῶτα, αἰωνίως μ' ἐζητοῦσαν ἀπάνω. Τώρα τίποτα, ἀπαγορεύεται! Μήπως ἔκλεψα κανένα πορτοφόλι, ἢ μήπως ἔβγαλα ἴλαρά;

Ἡ θαλαμηπόλος, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἔδειξε μὲ ἀόριστον νεῦμα, ὅτι ἀδιαφοροῦσε τελείως διὰ τοὺς λόγους τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς δυσμενείας, καὶ ὅτι περιωρίζετο ἁπλῶς νὰ ἐκτελῇ τὰς διαταγὰς ποῦ εἶχε.

Ἀλλ' ὁ Τζούλης δὲν ἐνοοῦσε νὰ τὸ παραδεχθῇ Ἡ φιλοτιμία του ἦτο φοβερὰ πληγωμένη καὶ χωρὶς νὰ ὑποχωρήσῃ βῆμα, ἀπεκρίθη:

—Ἔπειτα ὁ μικρός σας κύριος ὁ ἴδιος μ' ἐκάλεσε πρὸ ὀλίγου μὲ τὸ τηλέφωνο τῆς κουζίνας. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ὑπακούσω!

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙ ΔΕΝ ΕΙΔΑΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ!..

Ἀγαπητοί μου,

Η ΓΙΑΓΙΑ μας ἔζησεν εἰς τὸν κόσμον ἕνα σχεδὸν αἰῶνα. Συλλογίζομαι, τί δὲν εἶδαν τὰ μάτια της, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ τὰ πρωτάνοιξεν εἰς τὴν Ὕδραν, ἕως τὴν ἡμέραν ποῦ τὰ ἔκλεισεν εἰς τὰς Ἀθήνας! Δὲν εἶνε μόνον, βλέπετε, τὸ μακρὸν διάστημα τῆς ζωῆς της· εἶνε καὶ ἡ ἐποχὴ ποῦ τὴν ἔζησε. Ἂν ἤρχετο ἔξαφνα εἰς τὸν κόσμον πενῆντα χρόνια ἐνωρίτερα, καὶ πάλιν ἂν ἔζοῦσεν ἑκατόν, δὲν θὰ ἔβλεπε τόσα. Φαντασθῆτε, ὅτι ἐγεννήθη, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἀναβαν φωτιὰν μὲ τσακμακόπετραν καὶ ὕσκαν, καὶ ἀπέθανεν ἀφοῦ ἐπρόφθασε νὰ μεταχειρισθῇ καὶ τὸν αὐτόματον ἀναπτῆρα τοῦ γκαζιοῦ. Φαντασθῆτε ὅτι, ὅταν ἐγεννήθη, οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν εἰς τὰ σπίτια των παρὰ λύχνους, κανδήλια καί, ὡς πολυτέλειαν, σπερματσέτα· καὶ ἔφθασε νὰ ἴδῃ τὸ θαῦμα τῶν ἠλεκτρικῶν ἡλίων! Κατὰ τὴν παιδικήν της ἡλικίαν, ἡ γιαγιὰ δὲν ἤξευρε παρὰ βάρκες, καΐκια, καράβια, μουλάρια, γαϊδουράκια καὶ τὸ πολὺ-πολὺ κανὲν ἁμάξι μὲ ἄλογα. Καὶ ἔφθασε νὰ ταξειδεύσῃ μὲ ὑπερωκεάνειον ἀτμόπλοιον καὶ μὲ ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον! Καὶ ἂν δὲν ἐταξείδευσε μὲ ἀεροπλάνον, μήπως δὲν τὸ εἶδε καὶ αὐτὸ νὰ διασχίζῃ τὸν ἀέρα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς της; Καὶ πόσα ἄλλα ἀκόμη μεγάλα καὶ θαυμαστά! Εἶδε τὰ θαύματα τῆς φωτογραφίας, διεβίβασε τὴν σκέψιν της μὲ τηλέγραφον, ὡμίλησε μὲ τηλέφωνον, ἤκουσε φωνὴν ἀνθρώπου ἀπὸ φωνόγραφον καὶ διεσκέδασε μὲ τὰς ζωντανὰς εἰκόνας τῶν κινηματογράφων....

Ἀλλ' ἀπ' ὅλας αὐτὰς τὰς μεγάλας ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις τοῦ αἰῶνός μας, ἀκόμη μεγαλήτερα καὶ θαυμαστότερα εἶνε ὅσα εἶδεν ἡ Γιαγιά μας ὡς Ἑλληνίς. Ὅταν ἐγεννήθη, ἡ ἡρωϊκὴ πατρίς της ἐτουρκοκρατεῖτο. Μικρὰ ἀκόμη, εἶδε νὰ ἐκπλέουν ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς νήσου τὰ καράβια τῶν Ὑδραίων θαλασσομάχων. Καὶ ἔπειτα εἶδε τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν νὰ κυματίζῃ εἰς ἕνα τεράστιον «Ἀβέρωφ». Μίαν ἡμέραν ἤκουσεν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀνεστήθη, ὅτι ἔγεινε κράτος ἐλεύθερον. Μίαν ἄλλην ἡμέραν εἶδεν, ἐπισκέπτην τῆς Ὕδρας, τὸν πρῶτόν της βασιλέα, τὸν Ὄθωνα. Ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου εἶδε τὸν δεύτερον, τὸν Γεώργιον. Μίαν ἄλλην ἡμέραν, ἤκουσεν ὅτι αὐτὸς ἐδολοφονήθη. Καὶ παρευρέθη εἰς τὴν κηδείαν του. Καὶ μίαν ἄλλην ἡμέραν εἶδε τὸν υἱόν του, τὸν νέον Βασιλέα, νὰ ἐπιστρέφῃ ἐν θριάμβῳ εἰς τὰς Ἀθήνας, νικητὴς καὶ Τούρκων καὶ Βουλγάρων. Ἀλλὰ ὀλίγον προτήτερα εἶχεν ἀκούσῃ, ὅτι ἐπῆρε τὴν Θεσσαλονίκην. Καὶ τότε ἦταν ποῦ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν πολυθρόναν της, ἐσταυροκοπήθη, ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ ἠρώτησεν ἐκεῖνο τὸ ἀμίμητο:

—Μὰ κολύμπησε τὸ μοσκάρι στὸ αἷμα;

Ἀλήθεια, πρέπει ν' ἀγαποῦσε πολὺ ὁ Θεὸς τὴν Γιαγιά, διὰ νὰ τὴν ἀφίσῃ εἰς τὸν κόσμον καὶ τὸν τελευταῖον αὐτὸν χρόνον, κατὰ τὸν ὁποῖον ἠτύχησε νὰ ἴδῃ μὲ τὰ μάτια της τὸ ἀθάνατον τρόπαιον τῆς Νέας Ἑλλάδος. Ὅπως ὁ Συμεών, ἠμπόρεσε νὰ πῇ καὶ ἡ Γιαγιὰ «νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου, Δέσποτα, ἐν εἰρήνῃ...» Φαντασθῆτε δὲ ὅτι ἡ τελευταία της ἔξοδος ἀπὸ τὸ σπίτι, ἦτο τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν ἀλησμόνητον, ποῦ ἐπέστρεψεν ὁ Κωνσταντῖνος Νικητής. Ἐπῆγε καὶ τὸν εἶδε—καὶ τὰ γεροντικά της μάτια ἔβλεπαν καλά,—ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι τῆς Ὁμονοίας. Τὸ βράδυ ἐγύρισεν εἰς τὸ σπίτι, διὰ νὰ μὴν ἐξέλθῃ πλέον, παρὰ μὲ τὰ μάτια κλειστά. Ἀλλ' ἀφοῦ εἶδαν καὶ τὸ τελευταῖον θαῦμα, τί μεγαλήτερον ἠμποροῦσαν νὰ ἰδοῦν; Γι' αὐτό, θὰ ἔλεγες, τὰ ἔκλεισε γιὰ πάντα.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙ ΜΑΣ ΜΕΛΕΙ

Ἔξω, χαρὰ Θεοῦ, γλυκειὰ σὰν μέλι
Ἡ ἡμέρα, ἀνάστασις, φῶς, εὐλογία,
Κανένα σύννεφο.—Μὰ τί μᾶς μέλει,
Μέσα στὸ σπίτι βασιλεύει ἡ δυστυχία!

Ἔξω, φουρτούνα, χαλασμός· δὲν θέλει
Νὰ πάψῃ τὸ κακὸ κ' ἡ τρικυμία,
Μαυρίλα, συμφορά.—Μὰ τί μᾶς μέλει,
Μέσα στὸ σπίτι τώρα ἡ εὐτυχία!

Νέα Ὑόρκη Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 16)

ΕΝΑΣ ἀπ' αὐτοὺς εἶπε:

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ἕνας ταχυδρόμος ἀφοβος, ποῦ ἐπίστευσε, ὅτι ἐγίνετο ἐδῶ δολοφονία πραγματική καὶ ὅμως ἐρρίψοκινδύνευσε, γιὰ νὰ φέρῃ βοήθεια 'στὸ θῦμα.

—Ἀκριβῶς ἔτσι εἶνε, ἀπήντησεν ὁ Ἐρβελίν. Ἐνόμισα, ὅτι κάποιον δολοφονοῦσαν καὶ ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ τὸν ὑπερασπισθῶ.

—Δὲν κάνεις καλά, ταχυδρόμε, εἶπεν ἕνας ἄλλος. Μοίραζε τὰ τηλεγραφήματά σου καὶ μὴν ἀνακατώνεσαι 'στὴς νυκτερινές...λιγστεῖες. Εἶνε πάντοτε ἐπικίνδυνο! Ἐμεῖς θέλομε νὰ δολοφονήσωμε μόνο μερικὲς μποτίλλιες σαμπάνια, γιὰ ν' ἀποτελειώσωμε τὸ γλέντι μας. Ἔλα νὰ πιῇς κι' ἐσύ ἕνα ποτηράκι μαζί μας 'στοῦ κυρίου ὑποκόμη ἀπὸ 'δῶ, ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ 'στὸ σπίτι του, 'στὴν ὁδὸν Μὰκ-Μαόν.

Ὁ Ἐρβελὶν ἀπεποιήθη εὐγενῶς, προφασιζόμενος τὴν ὑπηρεσία του. Ἀλλ' οἱ τρελλοὶ νέοι τὸν παρέσυραν γελῶντες. Δύο τὸν ἔπιασαν μπράτσο. Κι' ἕνας ἄλλος ἀπὸ πίσω κρατοῦσε τὸ λουρὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ του σάκκου, σὰν νὰ ἦταν χαλινάρι ἀλόγου, κι' ἐφώναζε: «Ἐμπρός, ντέ, Κοκό!»

Ὁ Ἐρβελὶν προσεπάθησε ν' ἀμυνθῇ καὶ διεμαρτυρήθη.

Αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ νέοι δὲν ἐπέμειναν καὶ τὸν ἄφισαν ἐλεύθερον λέγοντες: «Πήγαινε, εἶσαι πιστὸς ὑπάλληλος.»

Ὁ Ἐρβελὶν τοὺς ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμο τους καὶ ἀπομακρύνθηκε 'στὴν ἀντίθετη διεύθυνσι. Ἐν τούτοις ἀπὸ φρόνησι συχνὰ ἐγύριζε, πίσω του γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Στὸ Πόρτ-Μαγιὸ εἶχε νὰ δώσῃ ἕνα τηλεγράφημα. Συνεβουλεύθη τὴν σημειώσι του καὶ ἐλογάριασεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ μένουν τέσσερα, νὰ τὰ διανείμῃ ὡς τὸ Τροκαντερό.

Ἐμέτρησε τὰ τηλεγραφήματά του. Ἀντὶ τεσσάρων, ἦσαν πέντε.

Ἐξήλεγξε τὸν κατάλογό του καὶ εἶδεν, ὅτι ἕνα τηλεγράφημα γιὰ τὴν λεωφόρον Μπυγκὸ δὲν ἦταν σημειωμένο. Θὰ εἶχε διαφύγει 'στὴν καταχώρησι, γιατὶ δὲν ἦταν οὔτε σφραγισμένο. Αὐτὸ συνέβαινε κάποτε, ὅταν ἦταν πλήθωρα τηλεγραφημάτων. Γι' αὐτὸ δὲν ἀνησύχησε καὶ τὸ ἐσημείωσε μόνος του 'στὸ φῶς ἑνὸς φανοῦ. Κατόπιν τὸ ἔδωσε 'στὴν διεύθυνσίν του, 'ς ἕνα μικρὸ μέγαρον ἀπομονωμένο μέσα σὲ εὐρεῖς κήπους.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν διανομή, ὁ Ἐρβελὶν — ἦταν ἡ ὥρα τρεῖς καὶ μισή, — κατακουρασμένος ἀπὸ τὸν δρόμο, ἐπέστρεψε 'στὸ δωμάτιό του, 'στὸ σπίτι ἑνὸς ἐξαδέλφου του κουρέως, 'στὴν ὁδὸν Ἰσλί. Ἀποκοιμήθηκε βαθειὰ καὶ μόλις τὸ μεσημέρι ἐξύπνησε.

Ἀμέσως θυμήθηκε τὸ τηλεγράφημα. Καὶ τὸ ἀπόγευμα ἐπῆγε ν' ἀνακοινώσῃ τὸ πρᾶγμα 'στὸν διευθυντή του. Ἐρεύνησαν ἐπὶ πολύ, ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα. Δὲν εὑρῆκαν κανένα ἴχνος ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο. Δὲν ἀνησύχησαν ὅμως, γιατί, ὅπως ἔλεγαν, θὰ εἶχε διαφύγει βέβαια 'στὴν καταχώρησι.

«Ὤ! ὤ! σκέφθηκε ἐν τούτοις ὁ Ἐρβελίν, νὰ ἕνα τηλεγράφημα πολὺ μυστηριῶδες. Πῶς βρέθηκε 'στὸν σάκκο μου; Πῶς μοῦ διέφυγε; Ἦταν λοιπὸν κολλημένο κάτω ἀπὸ κανένα ἄλλο;»

Τότε θυμήθηκε τί τοῦ συνέβη μὲ τοὺς νέους τὴν περασμένη νύκτα. Μήπως κανένας ἀπ' αὐτοὺς ἔβαλε τὸ τηλεγράφημα ἐκεῖνο 'στὸ χαρτοφυλάκιό του τὴν ὥρα, ποῦ ἐπροσποιοῦντο, ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν παρασύρουν νὰ γλεντήσῃ μαζί τους;

Ἀλλὰ τότε, ἂν συνέβη ἔτσι, οἱ νέοι ἐκεῖνοι δὲν ἦταν, μὲ ὅλο τὸ εὐπρεπὲς ἐξωτερικό τους, κακοῦργοι, ποῦ προετείμαζον κάποιο ἔγκλημα; Τί περιεῖχε ἐκεῖνο τὸ τηλεγράφημα;

Ὁ Ἐρβελὶν ἀπεφάσισε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ γιὰ νὰ ἔχῃ ἡσυχη τὴ συνείδησί του.

«Τὸν παρέσυραν γελῶντες» (Σελ. 24, στ. α')

Ἡ νύκτα ἐπλησίαζε, ὅταν ἔφθασε 'στὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Μπυγκό.

Τὸ μέγαρον ἦταν κλειστό.

Ἐζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸν γείτονα οἰνοπώλην. Αὐτὸς τοῦ ἀπήντησε:

— Ὁ Ὄσκάρ, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κυρίου κόμητος Δέ-Πραντέν, ποῦ κατοικεῖ 'ς αὐτὸ τὸ μέγαρο, μ' ἀπεχαιρέτησε σήμερα τὸ πρωΐ.

«Ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν κύριό του. Ὁ κόμης εἶχε ἔλθει γιὰ νὰ μείνῃ ἐδῶ. Ἀλλὰ τὴν περασμένη νύκτα ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα, ποῦ τὸν καλοῦσε ἐπειγόντως 'στὸ Μπαρί, γιατὶ ἡ κόμησσα ἀρρώστησε ἐπικινδύνως.»

Ὁ Ἐρβελὶν ἐγνώριζε τώρα ἀρκετά. Ἐπίστευεν, ὅτι εἶχε ἀνακαλύψει τὸ μυστήριον τοῦ τηλεγραφήματος. Καμμιὰ ἀμφιβολία δὲν ὑπῆρχε. Οἱ φαῦλοι κακοποιοὶ κάτι προμελετοῦσαν.

Τί νὰ κάμῃ;

Ἡ νύκτα εἶχε φθάσει. Ἦταν πιὰ ἀργὰ γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομία. Θὰ ἔχανε καιρὸν πολύτιμον.

Ὁ Ἐρβελὶν ἐμέμφετο πικρὰ τὸν ἑαυτόν του, ποῦ εἶχε γελασθῆ σὰν πρωτόπειρος, καὶ ἤθελε μὲ κάθε τρόπον νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀφροσύνη του.

(R. Lightone) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

(Ἕπεται συνέχεια)

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 17)

Ὁ κ. Δικαστής:—Σιωπή, Οὐρανία; χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια! Γραμματεῦ, ἐξακολουθήσατε!

Ὁ Γραμματεύς.— Ἐπαναλαμβάνω. Ἓν τῶν χρυσῶν τούτων νομισμάτων εὑρίσκεται εἰς τὴν δικογραφίαν. Ἡ Οὐρανία χήρα Χρυσοστόμου Μητρούλια, μαθοῦσα τὰ διαδιδόμενα, ἔσπευσεν ἐπὶ τόπου, ἐπληροφορήθη δὲ ὑπὸ τῶν γειτόνων, ὅτι τωόντι, ὁ Λαρδῆς, Λάζαρος ποτὲ Γεωργίου, ἀπὸ τῆς προτεραίας ἤδη, συνέλεγε χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὸν σταῦλον τοῦ χοίρου του. Τότε ἐνεθυμήθη, ὅτι τὸ ζῶον εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ καταβροχθίζῃ πᾶν ὅ,τι εὕρισκε κατὰ γῆς. Ἰσχυρίσθη μάλιστα, ὅτι μίαν ἡμέραν, κατέπιεν ὁλόκληρον δέσμην κλειδιῶν, ἐπ' ὁ καὶ προσελήφθη ἀπὸ σοβαρὰν γαστρικήν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν ἐθεράπευσεν ὁ κύριος Ζαφειράκης, κτηνίατρος τῆς κωμοπόλεως. Ὁ κ. Ζαφειράκης ἐπεβεβαίωσε τὸ γεγονὸς τοῦτο. Ὅθεν ἡ Οὐρανία Χρυσοστόμου Μητρούλια, μεταβᾶσα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λαρδῆ, (Λαζάρου ποτὲ Γεωργίου), τῷ ἐξέθεσε τὰ πράγματα καὶ τὸν παρεκάλεσε μὲ ὅλην τὴν εὐγένειαν, νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὸ ὑπὸ τοῦ χοίρου καταβροχθισθὲν χρηματικὸν ποσόν.

Ὁ κύρ Λαρδῆς:—Μπράβο! «μὲ ὅλην τὴν εὐγένεια;»...Κύριε δικαστά, μὲ εἶπε παληόγερο καὶ παλημάθρωπο!

Ἡ κυρὰ Μητρούλια:—Μάλιστα, τὸ παραδέχομαι. Προτήτερα ὅμως τοῦ λόγου του μὲ εἶπε στρίγγλα ξεδοντιάρα.

Ὁ κ. Δικαστής:—Λαρδῆ, Λάζαρε ποτὲ Γεωργίου καὶ σύ, Μητρούλια Οὐρανία, χήρα Χρυσοστόμου, αἱ ἀντεγκλήσεις ἐδῶ μέσα ἀπαγορεύονται. Σεβασθῆτε τὴν ἱερότητα τοῦ Δικαστηρίου! Γραμματεῦ, ἐξακολουθήσατε!

Ὁ Γραμματεύς:— Ὁ Λαρδῆς Λάζαρος, ποτὲ Γεωργίου, ἠρνήθη κατηγορηματικῶς νὰποδώσῃ τὰ χρήματα, ἰσχυριζόμενος,—εἶνε αἱ ἴδιαι αὐτοῦ λέξεις,— ὅτι ἠγόρασε τὸν χοῖρον μὲ ὅ,τι εἶχε μέσα εἰς τὸ σῶμά του. Κατόπιν τῆς συνομιλίας ταύτης, ἡ Μητρούλια Οὐρανία, χήρα Χρυσοστόμου, ἀπεφάσισε νὰνταθέσῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς χεῖρας τῆς Δικαιοσύνης.

«Σιωπή, Λαρδῆ, Λάζαρε ποτὲ Γεωργίου!»

Ἡ κυρὰ Μητρούλια:—Μάλιστα! ἐζήτησα τὴν προστασίαν τῆς Δικαιοσύνης, καὶ τὴν ζητῶ!

Ὁ κ. Δικαστής:—Σιωπή ἐπιτέλους, Μητρούλια χήρα Χρυσοστόμου! Αἱ διακοπαὶ ἀπαγορεύονται. Κανεὶς δὲν ὁμιλεῖ ἐδῶ μέσα, ἐὰν δὲν ἐρωτηθῇ.

Ὁ Γραμματεύς, ἐξακολουθεῖ:—Πρέπει νὰ προσθέσωμεν τὴν λεπτομέρειαν, ὅτι ὁ χοῖρος ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ κάμνῃ χρυσᾶ νομίσματα, τὰ ὁποῖα εὑρίσκουν κάθε πρωὶ εἰς τὸν σταῦλόν του. Τὸ οὕτω παραγόμενον ποσὸν πλησιάζει νὰνέλθῃ εἰς ἑκατὸν πενήκοντα δραχμάς. Πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἀκόμη, διότι εἶνε ἐπίσης σπουδαία λεπτομέρεια, ὅτι διὰ τῶν φροντίδων τοῦ κτηνιάτρου κ. Ζαφειράκη, τὸ ζῶον ἀπηλλάχθη μιᾶς νικελίνης στεφάνης, ἡ ὁποία τὸ ἔκαμνε νὰ ὑποφέρῃ φρικωδῶς ἀπὸ ἔμφραξιν τοῦ ἐντέρου. Ἡ ρηθεῖσα στεφάνη ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀνήκουσα εἰς δερμάτινον βαλάντιον, ἡ δὲ Μητρούλια Οὐρανία, χήρα Χρυσοστόμου, ἐδήλωσε ρητῶς, ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ βαλάντιον, τὸ ὁποῖον ἔχασε. Ἀλλὰ περὶ ὅλων τούτων, καθὼς καὶ περὶ τῶν προεκτεθέντων, θὰκούσωμεν τώρα τοὺς μάρτυρας, τοὺς ὁποίους θὰ καλῶ ἕνα-ἕνα μὲ τὴν σειράν του. (*Δυνατώτερα*:) Ὁ μάρτυς Μπάμπης Νικόλαος!

Ὁ κ. Δικαστής:—Ὁ Μπάμπης Νικόλαος, νὰ πλησιάσῃ.—Τί ξέρεις νὰ μᾶς πῆς; Ἐμπρός!

Ὁ κὺρ Μπάμπης, πλησιάζων μὲ κωμικὴν ἀμηχανίαν: — Χμ!.. Χμ!.. Ὄχι καὶ μεγάλα πράγματα, κύριε δικαστά. Μπορῶ μόνο νὰ σᾶς δώσω τὸ λόγο μου, ὅτι εἶδα τὸν κὺρ Λαρδῆ καὶ τὴν κυρὰ Μητρούλια νὰ κλείνουν τὴ συμφωνία τους ἀπέξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα μου. Μοῦ φώναξαν: «Ἔ, κὺρ Μπάμπη! φέρε μας νὰ πιοῦμε μιὰσταλιά!» Καὶ τοὺς ἔβγαλα ἕνα 'κατοσταράκι ρετσινᾶτο κοκκινέλι. Ὄχι, δηλαδή, πῶς θὰ τὸ καυχηθῶ, κύριε δικαστά, ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε πῶς 'ς ὅλο τὸ χωριὸ δὲν ὑπάρχει ὡραιότερο κρασὶ ἀπὸ τὸ κοκκινέλι μου. Μπάλσαμο, ποῦ λένε! Τῆς προάλλες ἕνας ξένος, Ἐγγλέζος, μοῦ φαίνεται, ἦταν....

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Φάρος ἀπὸ μπαμπού

Εἰς μίαν ἀκτὴν τῆς Ἰαπωνίας εὑρίσκεται ἕνας περίεργος φάρος, ὁλόκληρος κατασκευασμένος ἀπὸ καλάμι μπαμπού. Ὅπως ὁ κάλαμος τοῦ μύθου, καὶ ὁ φάρος αὐτὸς καμπτόμενος ἀντέχει εἰς τὰ σφοδρότερα πλήγματα τοῦ ἀνέμου καὶ τῶν κυμάτων, καὶ εἶνε ἀληθινὰ εὐεργετικός.

Περίεργον εὕρημα

Ἡ κόρη ἑνὸς γαιοκτήμονος, εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικήν, εὗρε πρό τινων ἐτῶν μίαν πέτραν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεγινώσκετο ἀγγλιστὶ ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: «Ἡ κόρη ποῦ θὰ εὕρῃ αὐτὴν τὴν πέτραν, θὰ γίνῃ σύζυγός μου. — I. W. Brown, Μπρουκ φέρμ, Ντέιτον, Ὄχιο». Ἡ νεᾶνις ἔσπευσε νὰ στείλῃ τὴν πέτραν εἰς τὴν ἄνω διεύθυνσιν, καὶ οὕτως ἔγεινε σύζυγος τοῦ ἰδιοτρόπου καὶ πλουσίου Ἀμερικανοῦ, ὁ ὁποῖος μετεχειρίσθη αὐτὸ τὸ μέσον διὰ νὰ εὕρῃ σύντροφον!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Γρῖφος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τῆς Ἀκροπόλεως

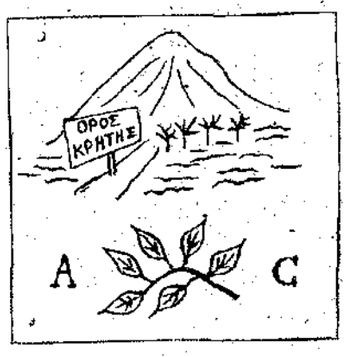

β'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φίωνος

Ἡ ρίζα πίνει τὸ ὕδωρ τῆς πηγῆς.

Μεταφράζοντες γαλλιστὶ τὴν φράσιν ταύτην, εὑρίσκετε τὰ ὀνόματα τριῶν διασήμων Γάλλων ποιητῶν.

γ') Τετράγωνον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

Λ * * * * Ι
* *
* *
* *
* *
Σ * * * * Λ

(Ἄνω πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή, κάτω κράτος εὐρωπαϊκόν, δεξιὰ νῆσος καὶ ἀριστερὰ ἀρχαῖος θεός.)

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνου δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 1ου φύλλου

α') Ὁ πρῶτος 8 (εἶνε ὁ λαιμοδέτης του), ὁ δεύτερος 4 (σχηματίζεται εἰς τὸν ὦμόν του) καὶ ὁ τρίτος 3 (σχηματίζεται εἰς τὰ μαλλιά του.)

β') Faire le bien, mais bien le faire.

Ιδε τον 'Ο-δηγόν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ, Κεφ. Β

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Καθισμένη ἐκεῖ ἐπάνω στὸ μικρὸ καὶ χαριτωμένο βουνάκι, θαυμάζω τὴν ὡραία φύσι. Εἶνε δειλινὸ καὶ φυλάει ὀλίγο ἀεράκι. Φυσάει καὶ χαϊδεύει ἁπαλὰ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη, ποῦ στολίζουν τὸ ὥμορφο βουνάκι. Ἄνθη ἄγρια καὶ ὀλίγα ἥμερα, σκορπιοῦνται περήφανα μέσα στὴν πρασινάδα, λές καὶ θέλει τὸ καθένα νὰ δείξῃ τὴ ζηλευτὴ ὡμορφιά του. Ἐδῶ ἄγρια λουλουδάκια γέρνουν τὰ σώματά των στὸν πράσινο τῆς γῆς τάπητα καὶ πιὸ κάτω μιὰ τριανταφυλλίτσα γέρνει στὴ γῆ τὰ πράσινα κλωνάρια της, φορτωμένα μὲ λευκὰ τριαντάφυλλα. Λές καὶ περιμένουν ὅλα μὲ ἀνυπομονησία τὸ ἐμπνευσμένο χέρι τοῦ ζωγράφου. Ἀπάνω ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ γαλάζιο πέπλο του ἁπλώνεται καθάριος δίχως νὰ σκιάζεται ἀπὸ κανένα σύγνεφο. Καὶ κάτω ἡ ὡραία θάλασσα μὲ τὸ γλυκό της χρῶμα καὶ τὰ μικρὰ ἀφροστεφανωμένα κύματά της, μουρμουρίζει ἀδιάκοπα. Μιὰ βάρκα πλέει μέσα στὴ θάλασσα κατάμονη σὰν ξωτικιά. Τὰ κύματα τὴν νανουρίζουν μὲ τὸ γλυκό τους τραγοῦδι κι' αὐτὴ σιγαλὰ ἀποκοιμᾶται, μεθυσμένη ἀπὸ τὰ φιλήματα τῶν κυμάτων. Ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ καὶ λυπημένη ἀφίνω τὸ ὥμορφό μου βουνάκι.

Δόξα

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΦΕΥΓΟΥΝ

Τὸν στακτερὸν οὐρανὸ μιὰ μαύρη λουρίδα περνᾷ βιαστικά. Τὰ χελιδόνια φεύγουν. Φεύγουν γλήγορα, φεύγουν τὸν μαῦρον χειμῶνα. Φεύγουν πρὸς τοὺς ὡραίους τόπους, πρὸς τοὺς γαλάζιους οὐρανούς. Φεύγουν πρὸς τὸν ἥλιο. Φεύγουν ἐλεύθερα, κι' ἐγὼ τὰ κυττάζω μὲ πόνο. Καὶ σκέπτομαι πῶς αὐτὰ ποῦ δὲν ἔχουν τίποτε, εἶνε ἐλεύθερα. Κι' ἐμεῖς ποῦ τάχομε ὅλα, εἴμαστε σκλαβωμένοι, καὶ μόνο μὲ τὸν νοῦν μποροῦμε νὰ κολουθοῦμε τὰ χελιδόνια ποῦ διασχίζουν τὴν ἔκτασιν.

Μπουμπουλίνα

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Ἔχομεν δύο μῆνας τώρα ποῦ ταξειδεύομεν. Δύο μῆνας ποῦ βλέπομεν ἀριστουργήματα τῆς τέχνης καὶ ἀφαντάστους φυσικὰς καλλονάς, ἀλλὰ μὲ ὅλα ταῦτα ἔχομεν ἐπιθυμήσει τὰς Ἀθήνας μας, τὸν γαλανὸν οὐρανόν των καὶ προπάντων τὴν σκόνην των.

Κάθημαι στὸ παράθυρον τοῦ σαλονιοῦ καὶ θαυμάζω τὸ ὡραῖον πανόραμα. τὸ ὁποῖον ἐκτυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Εἶνε ὅλα καταπράσινα καὶ ἀνθισμένα καὶ εἰς τὸ βάθος διακρίνονται χιονισμένα βουνά.

Σκέπτομαι πῶς εἶνε ἴσως ὡραιότερα ἐδῶ παρὰ στὰς Ἀθήνας.... Ναί, μὰ ἐδῶ οὔτε φαντάζονται δύσεις σὰν τὰς ἰδικάς μας, καὶ ποῦ νὰ ἔβλεπαν τὸ οὐρανόν μας...

Ἐδῶ βρέχει ἓξ ἡμέρας τὴν ἑβδομάδα καὶ καμμιὰ φορὰ ἑπτά.

Τί λέω λοιπόν; Αἱ Ἀθῆναι εἶνε χιλιάκις ὡραιοτέρα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου!...

Ἔξαφνα ἀούω τὸν μπαμπᾶ νὰ φωνάζῃ: «Ἐλᾶτε νὰ δῆτε! ἐλᾶτε γρήγορα» Τρέχω ἀμέσως εἰς τὸ ἀπέναντι παράθυρο, ὅπου εἶνε ὁ μπαμπᾶς, καὶ τί βλέπω; Ἕνα ὡραῖο σπιτάκι κρυμμένο μες' στὴν πρασινάδα καὶ στὸ μπαλκόνι του νὰ κυματίζῃ μία Ἑλληνικὴ σημαία.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ περιγράψω τὴν συγκίνησιν ποῦ μᾶς κατέλαβεν, ὅταν εἴδαμεν τὸ σύμβολον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τί συγκινητικὸν γιὰ μᾶς, νὰ βλέπωμεν ἔξαφνα ὅτι τόσον κοντὰ μας εὑρίσκονται Ἕλληνες!

Καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο κυττάζομεν τὴν σημαία μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἕως ὅτου ἐχάθη ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΑ

I

Γνωρίμους οἱ ἄνθρωποι πολλοὺς
Μποροῦνε ν' ἀποκτήσουν.
Μὰ δύσκολο φίλους πιστούς,
Ὅσο καὶ ὅπου ἂν ζήσουν.

2

Κάθε μιὰ μέρα ποῦ περνᾷ,
κ' ἕνα λουλοῦδι βγάνει
Ἀπ' τῆς ἐλπίδας τὸ καλὸ
Καὶ δροσερὸ στεφάνι.

3

Κάποιες ὑπάρχουνε χαρές,
ς' εὐαίσθητη καρδία,
Νὰ μᾶς βυθίζουνε γλυκὰ
σὲ μιὰ μελαγχολία.

4

Ὅποιος στὸν κόσμο τοῦτονε
δὲν ἔχει χαρακτῆρα,
Μοιάζει μὲ κάποιο ψεύτικο
κι' ἀπατηλὸ στατῆρα.

5

Ὅτ' εἶνε βίος εὐτυχής,
ἀπὸ νοῦ σοῦ μὴ τὸ βάλῃς.
Μόνο γιὰ ὧρες εὐτυχεῖς
Μπορεῖς νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς.

6

Τῆς μελωδίες π' ἀκούσαμε
τῆς μέλψανε ἀηδόνες,
Μὰ ποιὸ γλυκὲς θ' ἀκούσουνε
ἐρχόμενοι αἰῶνες.

Ρόδου Μοσχοβόλημα

ΤΟ ΜΙΝΑΡΟΔΕΝΔΡΟ

Κάποτε, ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἕνας Ἄγγλος περιηγητής.

Τὸ πρῶτον ποῦ εἶλκυσε τὴν προσοχήν του, ἦσαν οἱ μιναρέδες, ἄγνωστοι εἰς αὐτὸν ὅλως διόλου. Διὰ τοῦτο ὅταν τοὺς εἶδεν, ἠρώτησε τὸν ὁδηγόν του 'Ραγιᾶν.

— Τί ντέντρο ἐκεῖνο;.....

Ἀκούων ὁ ὁδηγὸς ντέντρο ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ καὶ νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶνε δένδρο, τοῦ ἀπήντησεν ἀδιστάκτως:

—Μινορόδενδρο!....

—Ἀ! ὡραῖο, ὡραῖο, πῶς νὰ ἀγκοράσω, σσσπόρους γιὰ νὰ φυτέψω στὴ Λόντρα; Πήγαινε πήγαινε, καὶ ἐγὼ πληρώνει..

Ὁ ὁδηγὸς ἔλαβε τὴν ἀποφασί του καὶ διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν ξένον ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε κάτι σπόρους ἀπὸ ῥαπανάκια.

Ὁ Ἄγγλος, περιχαρής, τοῦ τὰ ἐπλήρωσε τριπλᾶ.

***

Μετὰ ἕνα μῆνα βλέπομεν τὸν σὲρ Τζὼν Μποὺλ μεταξὺ τῶν φίλων του ἐκθειάζοντα τὸ «μιναρόδενδρο» καὶ φυτεύοντα τῇ παρουσίᾳ πάντων τοὺς σπόρους.

Ἔκαιγεν ἔξω φρενῶν ὁ φίλος μας ἀπὸ τὴ χαρά του ὅταν εἶδε νὰ βγαίνουν κάτι φυλλαράκια!

Ἀλλὰ μετά τινα καιρόν, ὅταν ἦσαν ὅλοι συνηθισμένοι κατὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ περιηγητοῦ, δὲν εἶδαν τὸ φυτὸν ηὐξημένον παρὰ κατά τινας δεκάδας φύλλων.

— Ἀ! τὸν παληάνθρωπον! εἶπεν ὁ περιηγητής, δὲν μοῦ ἔδωσε σπόρο ἀπὸ μιναρόδενδρο!

Καὶ ὥρμησε μὲ θυμὸν καὶ ἀπέσπασε τὸ φυτὸν καὶ ἔμεινε στὸ χέρι του ἕνα... ῥαπανάκι.

—Ὤ! στραβωμάρα! εἶπε τότε καταρώμενος ἑαυτόν, ἐφύτευα ἀνάποδα τὸ μιναρόδενδρό μου!

Φάων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Φάων ἐξετάζεται ἐτυμολογίαν:

—Πῶς λέγεται παιδί μου ἡ συνάθροισις, ἂς ποῦμε, ποὺ γίνεται τὴν ἑσπέραν!

—Ἑσπερίς.

Καὶ κάποιος ἀκροατὴς παρεμβαίνων:

—Ἀμ' αὐτή, ποὺ γίνεται τὴ νύχτα;

—Αὐτή; Νυκτερίς!!!

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα.

***

Ἡ *Πτῶσις τοῦ Μπιζανίου* ἔπεσε καὶ ἐκτύπησε τὸ κεφάλι σὲ μιὰ καρέκλα. Τρομαγμένη, τρέχει στὸ φαρμακεῖον.

—Νὰ πλένῃς μὲ βορικὸν τὸ μέρος ποῦ ἐκτύπησες, τῆς λέγει ὁ φαρμακοποιός.

Κι' ἡ *Πτῶσις τοῦ Μπιζανίου* ἀκόμη βάζει κομπρέσσες... στὴν καρέκλα!!

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήγνου

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΕΤΑΘΗ

Ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἀκόμη ὀλίγοι τόμοι ἀπὸ τοὺς ἀρχικῶς διατεθέντας 750, τὸ Προνόμιον παρετάθη μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1914.

Λοιπόν, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 Ἰαυνουαρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς "Διαπλάσεως,, τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1913.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ

1.—"Ἕνα φυλόμουσο πτωχὸ ἀγοράκι συνιστᾶ ἡ φίλη μου *Ἀθάνατα 1912-1913*, εἰς τοὺς δυναμένους νὰ τὸ ἐγγράψουν δι' εἰσφορᾶς εἰς τὴν Διάπλασιν.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Διὰ τελευταίαν φορὰν ὑπενθυμίζω, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν καὶ φέτος τὸ ψευδώνυμόν των, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Ἐπίσης μέχρι τέλους Δεκεμβρίου πρέπει νὰ μοῦ στείλετε τὴν Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων καὶ τὸ Ψηφοδέλτιον διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1913.

Κάποιος μοῦ στέλλει ἀνωνύμως ἑπτὰ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, διὰ νὰ δημοσιεύσω ὅσας τοῦ ἐγκρίνω. Αὐτός, ὁποιος καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ ἐδιάβασε τὸν Ὁδηγόν. Ἄλλως θὰ ἤξευρεν, ὅτι διὰ τὰς Ἀσκήσεις μας, γίνεται Διαγωνισμὸς καὶ ὅτι ὁποιος θέλει νὰ τοῦ δημοσιεύω, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃ 12 ἕως 15 Ἀσκήσεις μαζί, καὶ ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας. Ἡ προθεσμία πι χ. τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ ἔληξε τὴν 15 Δεκεμβρίου, καὶ ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις ποῦ ἔλαβα, θὰ δημοσιεύω κατ' ἐκλογὴν δλην αὐτὴν τὴν ἑξαμηνίαν. Δὲν εἰμπορεῖ λοιπὸν νὰ στείλῃ κανεὶς Ἀσκήσεις, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός. Τώρα δέχομαι μόνον Παίγνια, Προβλήματα, Μαγικὰς Εἰκόνας, Αἰνίγματα κτλ. διὰ τοὺς «Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς».

Καὶ σύ, *Ἀμέλλα*, δὲν ἐδιάβασες βλέπω, τὸν Ὁδηγόν. Τί λέγει τὸ ΙΒ' Κεφάλαιον; "Οτι αἱ λύσεις τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν συνοδεύονται ἀπὸ ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον. Καὶ σὺ μοῦ στέλλεις τὴν Λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος χωρὶς συνοδείαν. Τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ξανακάμῃς, ἂν θέλῃς νὰ ναφέρεται τὸ ὄνομά σου μεταξὺ τῶν λυτῶν καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν, ὁπότε ἔχεις τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃς τὴν συνδρομήν σου.

Φάον, διὰ νὰ ἐκδίδεται ἡ Διάπλασις δυδεκασέλιδος καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, πρέπει νὰ διπλασιασθοῦν οἱ συνδρομηταί της καὶ οἱ ἀγορασταί της. Δηλαδὴ κάθε συνδρομητὴς καὶ κάθε ἀγοραστὴς νὰ κάμῃ ἄλλον ἕνα. Εὔκολον, θὰ πῆς. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ δύσκολον. Διότι ἀπὸ κάθε 100 παιδιά, τὰ 5 μόνον ξεσπαθώνουν. Τὰ ἄλλα ἢ δὲν ξεύρουν, ἢ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμουν, ἢ ἀδιαφοροῦν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι οἱ Σύλλογοι δὲν εἶνε διόλου περιττοί. Μόνον ἂν πολλαπλασιασθοῦν αὐτοί, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ γίνῃ ἕνα γενναῖον ξεσπάθωμα, ποῦ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ κόμωμεν πολλά.

Τὸ γαλλικὸν ὄνομα, *Νικητά*, ποῦ βλέπεις εἰς τὰ νέα μας νικέλινα νομίσματα, εἶνε, νομίζω τοῦ χαράκτου. Βεβαίως, καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἰσχύει ὁ νόμος περὶ ἰδιοκτησίας τῶν θεατρικῶν ἔργων, καὶ ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ τὸν εἰδοποίησες δι' αὐτὴν τὴν παράστασιν τοῦ «Πειρασμοῦ».

Τὸ *Μὴ μὲ Λησμόνει* μοῦ γράφει: «Τί ὑπερήφανη ποῦ ἔγινα, ἅμα εἶδα τὸ ψευδώνυμόν μου εἰς τὸ πρῶτον σου φυλλάδιον! Καὶ δικαίως! Μικρὸ πρᾶγμα τύχεις νὰ εἶνε κανεὶς συνδρομητής σου. καὶ μὲ ψευδώνυμον μάλιστα;» Ὤ, καθόλου δὲν τύχω γιὰ μικρὸ πρᾶγμα καὶ περιμένω, ὅπως λέγεις, νὰ τιμήσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.— Ναί, ἄφου περνᾷ ὁ ἀδελφός σου καὶ εἰμπορεῖ νὰ ρίχνῃ τὰ γράμματά σου εἰς τὸ κιβώτιον ποῦ ὑπάρχει εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, καμμία ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς ταχυδρομικῶς.

Νιόβη, μοῦ ἔμαθες μίαν λέξιν ποῦ δὲν τὴν ἤξευρα: «φουρκισμός». Αὐτὸ εἰς τὸν τόπο μας τὸ λέγομεν «φούρκα». Νομίζω ὅμως, ὅτι οὔτε φουρκισμὸς οὔτε φούρκα πρέπει νὰ σὲ πιάνῃ, ὅταν τυχὸν δὲν μοῦ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος ν' ἀπαντήσω ἐκτενῶς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Ἡ σημερινὴ ὡραιοτάτη καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ἀγωρίστου τριάδος, 'ἀμήν!

Δοξασμένη Ἑλλάς, σοῦ ἔστειλα τὰ βραδεῖά σου. Νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀλάξῃς τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον. Χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα κολακευτικὰ μοῦ γράφεις. Ναί, ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ νέα μυθιστορήματα καὶ ἀπὸ παντοῦ μοῦ γράφουν, ὅτι ἀγγεύουν μὲ αὐτὰ νέους συνδρομητὰς καὶ ἀγοραστάς.

«Ἐπὶ τριανταπέντε ἔτη ποῦ ζῇς ἕως τώρα, ἀγαπητή μου Διάπλασις, σκέψου πόσας ὥρας εὐτυχίας παρέσχες εἰς τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστας σου, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶνε τώρα μεγάλοι, καὶ τοῦτο σοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶσαι εὐτυχής. Σοῦ εὔχομαι μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου νὰ ζήσῃς πολλὰ χρόνια ἀκόμη καὶ νὰ γίνῃς καὶ σὺ μεγάλη, πολὺ μεγάλη, καθὼς ἡ Ἑλλάδα μας;». Αὐτὰ τὰ ὡραῖα μοῦ γράφει ὁ *Ἥρως τοῦ 1913*, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸ ζητηθέν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Ὁ καινούργιος χρόνος» τῆς *Τρυμιμιδοῦς Θαλάσσης*·—«Οἱ πτωχοί» τοῦ *Κύματος*·—«Χριστούγενναι» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*·—«Χριστούγενναι» τοῦ *Υἱοῦ τῆς Σεμέλης*·—«Ὡραῖος λόγος» τοῦ *Ἱππότου τοῦ Μεσαίωνος*·—«Ἀπὸ τὸ Λεξικόν μου» τῆς *Πρεγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων*·—«Ὁ κουραμπιὲς» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*·—«Τὸ ὕψος τῶν ἑστεμένων» κτλ· τῆς *Νησιωτοπούλας*·—Διάφορα τοῦ *Ἕλληνος Στρατιώτου*·—«Ὁ Καλόγηρος» τῆς *Νιόβης*·—«Στὴν Κρήτη μας τοῦ *Μέλλοντος Ἐφευρέτου*.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Ὀμήρου Ἰλιάς» (βεβιασμένον·)—«Ἐρημιά» (χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται· ἀλλὰ καὶ οἱ στίχοι κάπως ἄτεχνοι·)—«Τριανταφυλλιὰ καὶ χελιδόνι» (κλεψιγραμμένον. ἀλλὰ κοντὰ στὴς τριανταφυλλιὲς δὲν κάνουν φωλιὲς τὰ χελιδόνια·)—«Εἰς τοὺς πεσόντας (ἄτεχνον·)—«Στὸ στρατό» (ἄτεχνον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Δοξασμένο Μάνλιχερ*, α. (Δ.Χ.) *Ἰόλη* κ. *Σημαία* τοῦ *Φιρκᾶ*, α. (;;) *Κεσμέτ*, α. (Μ.Ν.) *Βουλγαροφάγος Εὔζωνος*, α. (Κ.Κ.) *Γιγαντομάχος Ἕλλην*, α. (Φ.Κ.) *Μινώνα* κ. *Κόλμα*, κ. *Φουσανελλᾶς*, α. (Γ.Α.) *Κόρη Πολεμιστοῦ*, κ. *Ἀκτὶς τῆς Ἐλευθερίας* κ. *Μέγας Κωνσταντῖνος* α. *Ματωμένη Δόξα*, α. *Λατρευτὴ Κυανόλευκος* α. (Α.Κ.) *Κασταλία Πηγὴ* κ. (Ποία εἶμαι;) *Ἑλληνικὴ Ψυχή*. κ. (Μ.Σ.) *Νέα Ἑλλάς*, α. (Ν.Μ.) *Ἀπελευθερωθεῖσα Κρήτη*, α. (Κ.Α.) *Ὁ Νικηφόρος Στόλος*, α. (Β.Α.) *Τρελλὴ Νεράϊδα*, κ. (†††)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἐν Τούτῳ Νίκα*, α. *Δοὺξ Μπουγιών*, α. *Γελαζούμενη*, κ. *Φιλόπατρις Ἕλληνίς*, κ. *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*. α. *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, α. *Πανελλήνιος Πόθος*, α. *Μανιώδης Ταξειδιώτισσα* κ. *Ἀθάνατα 1821—1912*, κ. *Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας*, α. *Καρδερίνα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης* (0) μὲ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Νοσταλγοῦσαν Χιωτοπούλαν*, *Σημαιοφόρον Ἕλληνα Γαλήνης*, *Ἐρημίτιδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀθάνατα 1821-1912* (μοῦ, τῶρες 15 ἀγοραστάς, καὶ ἀκόμη παραπονεῖσαι; συνιστῶ σήμερον τὸ πτωχόν καὶ φιλόμουσον γειτονόπουλό σου, καὶ ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ εὑρεθῇ νὰ τὸ ἐγγράψῃ·) *Τέλλον Ἄγραν* (ναί, εἶνε ὁ Ἴδιος καὶ νὰ τοῦ στείλῃς·) *Μυρομένην Χαραυγὴν* (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα κ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Πρεγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων* (βεβαίως πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃς· ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, ἀδιάφορον πόσον καιρὸν τὸ εἶχε καθένας·) *Διάφορον Κυανόλευκον* (δὲν τὰς ἐθυμοῦμαι τώρα· ἐννοεῖς ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται αἱ λέξεις ποῦ δὲν τὰς ἐννοοῦν τὰ περισσότερα παιδιά· ἔ, ἡ γρηοῦλες ἢ καημένες, σ' αὐτὴν τὴν προχωρημένη ἡλικία, μοιάζουν ὅλες: ἄσπρα μαλλιά, στόμα χωρὶς δόντια, ζαρωμένο προσωπάκι κτλ.) *Φουσανελλᾶν* (ἰδὲ τί ἀπαντῶ παρατάνω εἰς τὴν *Ἀμέλλαν*, διότι καὶ σὺ μοῦ ἔστειλες λύσιν χωρὶς δεκάλεπτον·) *Ἀκτῖνα Χ*, (ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη ὀλίγον ἀργά, ἕνεκα τοῦ πένθους μας καὶ τῆς πληθώρας τῶν παραγγελιῶν αὐτὴν τὴν ἐποχήν·) *Θ. Γαρ.* (καὶ τώρα εἰμπορεῖς ν' ἀνανεώσῃς τὴν συνδρομήν σου, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰναμένῃς τὴν λῆξιν·) *Τελέσιλλαν* (βεβαίως ἔστειλα·) *Νόστιμον Ἡμαρ* (ἔχει καλῶς·) *Χαλασμὸν Κόσμου* (πολὺ εὐχαρίστως, τὸν περιμένω·) *Ὀρφανὴν Καρδιάν*, (γράφε μου σὺ καὶ μή σὲ μέλῃ πόσα γράμματα συσσωρεύονται καθ' ἑβδομάδα· τὸ καθῆκόν μου εἶνε νὰ τὰ διαβάζω ὅλα καὶ νὰπαντῶ, ὅσον εἰμπορῶ·) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Γελαζούμενην* (φαντάζομαι πόσο καμαρώνεις ποῦ ἐκτελεῖς τώρα καθήκοντα νοικοκυρᾶς!) *Ἐν Τούτῳ Νίκα* (περιμένω·) *Ποιμενίδα τοῦ Αἴνου* (ξεύρω κ' ἐγώ; ἅμα τελειώνῃ κανεὶς τὸ χαρτί του, ἀγοράζει ἄλλο·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Κρήτην* (ἔστειλα· ὡραῖον τὸ ἐπισόδιον!) *Μέλλοντα Ἐφευρέτην* (βεβαίως ἔστειλα· πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαριθμεῖς τὰ καλὰ ποῦ ἔχεις ἀπὸ τὴν Διάπλασιν·) *Δεσπότην τοῦ Μιστρᾶ*, *Μινώναν*, *Κόλμαν*, *Ἀνθισμένην Βαρβακιάν*, *Κόμα*, *Ρόδου Μοσχοβόλημα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18ην Δεκεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ αὐτότιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

Ἐκ τοῦ Ὁ. δηγοῦ τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη τοῦ, Κεφ. Β

ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Καθισμένη ἐκεῖ ἐπάνω στὸ μικρὸ καὶ χαριτωμένο βουνάκι, θαυμάζω τὴν ὡραία φύσι. Εἶνε δειλινὸ καὶ φυσάει ὀλίγο ἀεράκι. Φυσάει καὶ χαϊδεύει ὁπαλὰ τὰ δένδρα καὶ τὰ ἄνθη, ποῦ στολίζουν τὸ ὥμορφο βουνάκι. Ἄνθη ἄγρια καὶ ὀλίγα ἤμερα, σκορπιοῦνται περήφανα μέσα στὴν πρασινάδα, λές καὶ θέλει τὸ καθένα νὰ δείξῃ τὴ ζηλευτὴ ὥμορφιά του. Ἐδῶ ἄγρια λουλουδάκια γέρνουν τὰ σώματά των στὸν πράσινο τῆς γῆς τάπητα καὶ πιὸ κάτω μιὰ τριανταφυλλίτσα γέρνει στὴ γῆ τὰ πράσινα κλωνάρια της, φορτωμένα μὲ λευκὰ τριαντάφυλλα Λές καὶ περιμένουν ὅλα μὲ ἀνυπομονησία τὸ ἐμπνευσμένο χέρι τοῦ ζωγράφου. Ἀπάνω ὁ οὐρανὸς μὲ τὸ γαλάζιο πέπλο του ἁπλώνεται καθάριος δίχως νὰ σκιάζεται ἀπὸ κανένα σύγνεφο. Καὶ κάτω ἡ ὡραία θάλασσα μὲ τὸ γλυκό της χρῶμα καὶ τὰ μικρὰ ἀφροστεφανωμένα κύματά της, μουρμουρίζει ἀδιάκοπα. Μιὰ βάρκα πλέει μέσα στὴ θάλασσα κατάμονη σὰν ζωτικιά. Τὰ κύματα τὴν νανουρίζουν μὲ τὸ γλυκό τους τραγοῦδι κι' αὐτὴ σιγαλὰ ἀποκοιμᾶται, μεθυσμένη ἀπὸ τὰ φιλήματα τῶν κυμάτων. Ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ καὶ λυπημένη ἀφίνω τὸ ὥμορφό μου βουνάκι.

Δόξα

ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ ΦΕΥΓΟΥΝ

Τὸν στακτερὸν οὐρανὸ μιὰ μαύρη λουρίδα περνᾷ βιαστικά. Τὰ χελιδόνια φεύγουν. Φεύγουν γλήγορα, φεύγουν τὸν μαῦρον χειμῶνα. Φεύγουν πρὸς τοὺς ὡραίους τόπους, πρὸς τοὺς γαλαζίους οὐρανούς. Φεύγουν πρὸς τὸν ἥλιο. Φεύγουν ἐλεύθερα, κι' ἐγὼ τὰ κυττάζω με πόνο. Καὶ σκέπτομαι πῶς αὐτὰ ποῦ δὲν ἔχουν τίποτε, εἶνε ἐλεύθερα. Κι' ἐμεῖς ποῦ τἄχομε ὅλα, εἴμαστε σκλαβωμένοι, καὶ μόνο μὲ τὸν νοῦν μποροῦμε νὰκολουθοῦμε τὰ χελιδόνια ποῦ διασχίζουν τὴν ἔκτασιν.

Μπουμπουλίνα

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Ἔχομεν δύο μῆνας τώρα ποῦ ταξειδεύομεν. Δύο μῆνας ποῦ βλέπομεν ἀριστουργήματα τῆς τέχνης καὶ ἀφαντάστους φυσικὰς καλλονάς, ἀλλὰ μὲ ὅλα ταῦτα ἔχομεν ἐπιθυμήσει τὰς Ἀθήνας μας, τὸν γαλανὸν οὐρανόν των καὶ προπάντων τὴν σκόνην των.

Κάθημαι στὸ παράθυρον τοῦ σαλονιοῦ καὶ θαυμάζω τὸ ὡραῖον πανόραμα. τὸ ὁποῖον ἐκτυλίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Εἶνε ὅλα καταπράσινα καὶ ἀνθισμένα καὶ εἰς τὸ βάθος διακρίνονται χιονισμένα βουνά.

Σκέπτομαι πῶς εἶνε ἴσως ὡραιότερα ἐδῶ παρὰ στὰς Ἀθήνας.... Ναί, μὰ ἐδῶ οὔτε φαντάζονται δύσεις σὰν τὰς ἰδικάς μας, καὶ ποῦ νὰ ἔβλεπαν τὸ οὐρανόν μας...

Ἐδῶ βρέχει ἓξ ἡμέρας τὴν ἑβδομάδα καὶ καμμιὰ φορὰ ἑπτά.

Τί λέω λοιπόν; Αἱ Ἀθῆναι εἶνε χιλιάκις ὡραιότερα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου!...

Ἔξαφνα ἀσύω τὸν μπαμπᾶ νὰ φωνάζῃ: «Ἐλᾶτε νὰ δῆτε! ἐλᾶτε γρήγορα» Τρέχω ἀμέσως εἰς τὸ ἀπέναντι παράθυρο, ὅπου εἶνε ὁ μπαμπᾶς, καὶ τί βλέπω; Ἕνα ὡραῖο σπιτάκι κρυμμένο μες' στὴν πρασινάδα καὶ στὸ μπαλκόνι του νὰ κυματίζῃ μία Ἑλληνικὴ σημαία.

Δὲν εἰμπορῶ νὰ περιγράψω τὴν συγκίνησιν ποῦ μᾶς κατέλαβεν, ὅταν εἴδαμεν τὸ σύμβολον τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Τί συγκινητικὸν γιὰ μᾶς, νὰ βλέπωμεν ἐξαφνα ὅτι τόσον κοντὰ μας εὑρίσκονται Ἕλληνες!

Καὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο κυττάζομεν τὴν σημαία μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἕως ὅτου ἐχάθη ἐκ τῆς ἀποστάσεως.

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΑΝΕΠΙΓΡΑΦΑ

1

Γνωρίμους οἱ ἄνθρωποι πολλοὺς
Μποροῦνε ν' ἀποκτήσουν.
Μὰ δύσκολο φίλους πιστούς,
Ὅσο καὶ ὅπου ἂν ζήσουν.

2

Κάθε μιὰ μέρα ποῦ περνᾷ,
κ' ἕνα λουλοῦδι βγάνει
Ἀπ' τῆς ἐλπίδος τὸ καλὸ
Καὶ δροσερὸ στεφάνι.

3

Κάποιες ὑπάρχουνε χαρές,
σ' εὐαίσθητη καρδία,
Νὰ μᾶς βυθίζουνε γλυκὰ
σὲ μιὰ μελαγχολία.

4

Ὅποιος στὸν κόσμο τοῦτονε
δὲν ἔχει χαρακτῆρα,
Μοιάζει μὲ κάποιο ψεύτικο
κι' ἀπατηλὸ στατῆρα.

5

Ὅτ' εἶνε βίος εὐτυχής,
στὸ νοῦ σοῦ μὴ τὸ βάλῃς.
Μόνο γιὰ ὧρες εὐτυχεῖς
Μπορεῖς νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς.

6

Τῆς μελωδίες π' ἀκούσαμε
τῆς μέλψανε ἀηδόνες,
Μὰ ποιὸ γλυκὲς θ' ἀκούσουνε
ἐρχόμενοι αἰώνες.

Ρόδου Μοσχοβόλημα

ΤΟ ΜΙΝΑΡΟΔΕΝΔΡΟ

Κάποτε, ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἕνας Ἄγγλος περιηγητής.

Τὸ πρῶτον ποῦ εἶδε τὴν προσοχήν του, ἦσαν οἱ μιναρέδες, ἄγνωστοι εἰς αὐτὸν ὅλως διόλου. Διὰ τοῦτο ὅταν τοὺς εἶδεν, ἠρώτησε τὸν ὁδηγόν του Ῥαγιᾶν.

— Τί ντέντρο ἐκεῖνο ;.....

Ἀκούων ὁ ὁδηγὸς ντέντρο ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ καὶ νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶνε δένδρο, τοῦ ἀπήντησεν ἀδιστάκτως:

—Μιναρόδενδρο !....

—Ἀ ! ὡραῖο, ὡραῖο, πῶς νὰ ἀγοράσω, σσσπόρους γιὰ νὰ φυτέψω στὴ Λόντρα ; Πήγαινε πήγαινε, καὶ ἐγὼ πληρώνει..

Ὁ ὁδηγὸς ἔλαβε τὴν ἀποφασί του καὶ διὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὸν ξένον ἐπῆγε καὶ ἠγόρασε κάτι σπόρους ἀπὸ ῥαπανάκια.

Ὁ Ἄγγλος, περιχαρής, τοῦ τὰ ἐπλήρωσε τριπλᾶ.

***

Μετὰ ἕνα μῆνα βλέπομεν τὸν σὲρ Τζὼν Μπούλ μεταξὺ τῶν φίλων του ἐκθειάζοντα τὸ «μιναρόδενδρο» καὶ φυτεύοντα τῇ παρουσίᾳ πάντων τοὺς σπόρους.

Ἔγαινεν ἔξω φρενῶν ὁ φίλος μας ἀπὸ τὴ χαρά του ὅταν εἶδε νὰ βγαίνουν κάτι φυλλαράκια !

Ἀλλὰ μετά τινα καιρόν, ὅταν ἦσαν ὅλοι συνηθισμένοι κατὰ τὴν πρόσκλησιν τοῦ περιηγητοῦ, δὲν εἶδαν τὸ φυτὸν πυξημένον παρὰ κατά τινας δεκάδας φύλλων.

— Ἀ ! τὸν παλιάνθρωπον ! εἶπεν ὁ περιηγητής, δὲν μοῦ ἔδωσε σπόρο ἀπὸ μιναρόδενδρο !

Καὶ ὥρμησε μὲ θυμὸν καὶ ἀπέσπασε τὸ φυτὸν καὶ ἔμεινε στὸ χέρι του ἕνα... ῥαπανάκι.

— Ὤ ! στραβωμάρα ! εἶπε τότε καταρώμενος ἑαυτόν, ἐφύτεψα ἀνάποδα τὸ μιναρόδενδρό μου !

Φάων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Φάων ἐξετάζεται ἐτυμολογίαν:

—Πῶς λέγεται παιδί μου ἡ συνάθροισις, ἐξ ποῦμε, ποῦ γίνεται τὴν ἑσπέραν !

—Ἑσπερίς.

Καὶ κάποιος ἀκροατὴς παρεμβαίνων :

—Ἀμ' αὐτή, ποῦ γίνεται τὴ νύχτα ;

—Αὐτή ; Νυκτερίς ! ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα.

***

Ἡ *Πτῶσις τοῦ Μπεζανίου* ἔπεσε καὶ ἐκτύπησε τὸ κεφάλι σὲ μιὰ καρέκλα. Τρομαγμένη, τρέχει στὸ φαρμακεῖον.

—Νὰ πλένῃς μὲ βορικὸν τὸ μέρος ποῦ ἐκτύπησες, τῆς λέγει ὁ φαρμακοποιός.

Κι' ἡ *Πτῶσις τοῦ Μπεζανίου* ἀκόμη βάζει κομπρέσσες... στὴν καρέκλα ! !

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΕΤΑΘΗ

Ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἀκόμη ὀλίγοι τόμοι ἀπὸ τοὺς ἀρχικῶς διατεθέντας 750, τὸ Προνόμιον παρετάθη μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1914.

Λοιπόν, οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ γοράσουν τοὺς τόμους τῆς "Διαπλάσεως,, τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 7, ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906—1913, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχμὰς 8, ἀντὶ δραχμῶν 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχμῶν 7,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18ην Δεκεμβρίου 1913.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΑΠΟΡΩΝ

1.—Ἕνα φυλλόμουσο πτωχὸ ἀγοράκι συνεστᾷ ἢ φίλη μου *Ἀθήνατα 1912-1913*, εἰς τοὺς δυναμένους νὰ τὸ ἐγγράψουν δι' εἰσφορᾶς εἰς τὴν Διάπλασιν.

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Διὰ τελευταίαν φορὰν ὑπενθυμίζω, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν καὶ φέτος τὸ ψευδώνυμόν των, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Ἐπίσης μέχρι τέλους Δεκεμβρίου πρέπει νὰ μοῦ στείλετε τὴν Ἐπιστολὴν τῶν Εὐσήμων καὶ τὸ Ψηφοδέλτιον διὰ τὴν τελικὴν ἐκλογὴν τῶν Ψευδωνύμων τοῦ 1913.

Κάποιος μοῦ στέλλει ἀνωνύμως ἑπτὰ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, διὰ νὰ δημοσιεύσω ὅσας τοῦ ἐγκρίνω. Αὐτός, ὁποιος καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ ἐδιάβασε τὸν Ὁδηγόν. Ἄλλως θὰ ἤξευρεν, ὅτι διὰ τὰς Ἀσκήσεις μας, γίνεται Διαγωνισμὸς καὶ ὅτι ὁποιος θέλει νὰ τοῦ δημοσιεύσω, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃ 12 ἕως 15 Ἀσκήσεις μαζί, καὶ ἐντὸς ὡρισμένης προθεσμίας. Ἡ προθεσμία αὐτὴ ἐτελείωσε τὴν 15 Δεκεμβρίου, καὶ ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις ποῦ ἔλαβα, θὰ δημοσιεύσω κατ' ἐκλογὴν ὅλην αὐτὴν τὴν ἐξαμηνίαν. Δὲν εἰμπορεῖ λοιπὸν νὰ στείλῃ κανεὶς Ἀσκήσεις, παρὰ ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμός. Τώρα δέχομαι μόνον Παίγνια, Προβλήματα, Μαγικὰς Εἰκόνας, Αἰνίγματα κτλ. διὰ τοὺς «Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς».

Καὶ σύ, *Ἀμιλλα*, δὲν ἐδιάβασες βλέπω, τὸν Ὁδηγόν. Τί λέγει τὸ ΙΒ' Κεφάλαιον ; "Οτι αἱ λύσεις τῶν Ἑβδ. Διαγωνισμῶν συνοδεύονται ἀπὸ ἓν δεκάλεπτον γραμματόσημον. Καὶ σὺ μοῦ στέλλεις τὴν Λύσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας χωρὶς συνοδείαν. Τὸ ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ξανακάμῃς, ἂν θέλῃς νὰ ἀναφέρεται τὸνομά σου μεταξὺ τῶν λυτῶν καὶ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν, ὁπότε ἔχεις τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσῃς τὴν συνδρομήν σου.

Φάων, διὰ νὰ ἐκδίδεται ἡ Διάπλασις δωδεκασέλιδος καὶ μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας, πρέπει νὰ ἐπιπλασιασθοῦν οἱ συνδρομηταί της καὶ οἱ ἀγοραστά της. Δηλαδὴ κάθε συνδρομητὴς καὶ κάθε ἀγοραστὴς νὰ κάμῃ ἄλλον ἕνα. Εὔκολον, θὰ πῇς. Καὶ ὅμως εἶνε πολὺ δύσκολον. Διότι ἀπὸ κάθε 100 παιδιά, τὰ 5 μόνον ξεσπαθώνουν. Τὰ ἄλλα ἢ δὲν ξεύρουν, ἢ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμουν, ἢ ἀδιαφοροῦν. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι οἱ Σύλλογοι δὲν εἶνε διόλου περιττοί. Μόνον ἂν πολλαπλασιασθοῦν αὐτοί, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ γίνῃ ἕνα γενναῖον ξεσπάθωμα, ποῦ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ κόψωμεν πολλά.

Τὸ γαλλικὸν ὄνομα, *Νικηφά*, ποῦ βλέπεις εἰς τὰ νέα μας ψικέλινα νομίσματα, εἶνε, νομίζω τοῦ χαράκτου. Βεβαίως, καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας ἰσχύει ὁ νόμος περὶ ἰδιοκτησίας τῶν θεατρικῶν ἔργων, καὶ ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ τὸν εἰδοποίησες δι' αὐτὴν τὴν παράστασιν τοῦ «Πειρασμοῦ».

Τὸ *Μὴ μὲ Λησμόνει* μοῦ γράφει : «Τί ὑπερήφανη ποῦ ἔγινα, ἅμα εἶδα τὸ ψευδώνυμόν μου εἰς τὸ πρῶτον σου φυλλάδιον ! Καὶ δικαίως ! Μικρὸ πρᾶγμα τώχεις νὰ εἶνε κανεὶς συνδρομητής σου. καὶ μὲ ψευδώνυμον μάλιστα ;» Ὤ, καθόλου δὲν τῶχω γιὰ μικρὸ πρᾶγμα καὶ περιμένω, ὅπως λέγεις, νὰ τιμήσῃς τὸ ψευδώνυμόν σου.— Ναί, ἀφοῦ περνᾷ ὁ ἀδελφός σου καὶ εἰμπορεῖ νὰ ρίχνῃ τὰ γράμματά σου εἰς τὸ κιβώτιον ποῦ ὑπάρχει εἰς τὴν θύραν τοῦ γραφείου μου, καμμία ἀνάγκη νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς ταχυδρομικῶς.

Νιόβη, μοῦ ἔμαθες μίαν λέξιν ποῦ δὲν τὴν ἤξευρα : «φουρκισμός». Αὐτὸ εἰς τὸν τόπο μας τὸ λέγομεν «φούρκα». Νομίζω ὅμως, ὅτι οὔτε φουρκισμὸς οὔτε φούρκα πρέπει νὰ σὲ πιάνῃ, ὅταν τυχὸν δὲν μοῦ ἐπιτρέπῃ ὁ γῶρος ν' ἀπαντήσω ἐκτενῶς εἰς τὴν ἐπιστολήν σου. Ἡ σημερινὴ ὡραιοτάτη καὶ εὔχομαι νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς ἀχωρίστου τριάδος, ἀμήν !

Δοξασμένη Ἑλλάς, σοῦ ἔστειλα τὰ βραβεῖά σου. Νομίζω, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀλλάξῃ τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον. Χαίρω ποῦ ἔγεινες καλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα κολακευτικὰ μοῦ γράφεις. Ναί, ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶνε ἐνθουσιασμένοι μὲ τὰ νέα μυθιστορήματα καὶ ἀπὸ παντοῦ μοῦ γράφουν, ὅτι ἀγρεύουν μὲ αὐτὰ νέους συνδρομητὰς καὶ ἀγοραστάς.

«Ἐπὶ τριανταπέντε ἔτη ποῦ ζῇς ἕως τώρα, ἀγαπητή μου Διάπλασις, σκέψου πόσας ὥρας εὐτυχίας παρέχεις εἰς τοὺς νεαροὺς ἀναγνώστας σου, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ εἶνε τώρα μεγάλοι, καὶ τοῦτο σοῦ ἀρκεῖ νὰ εἶσαι εὐτυχής. Σοῦ εὔχομαι μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου νὰ ζήσῃς πολλὰ χρόνια ἀκόμη καὶ νὰ γίνῃς καὶ σὺ μεγάλη, πολὺ μεγάλη, καθὼς ἡ Ἑλλάδα μας». Αὐτὰ τὰ ὡραῖα μοῦ γράφει ὁ *Ἥρως τοῦ 1913*, εἰς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὸ ζητηθέν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Ὁ καινούργιος χρόνος» τῆς *Τρυκιμιώδους Θαλάσσης*—«Οἱ πτωχοὶ» τοῦ *Κύματος*—«Χριστούγεννα» τοῦ *Τέλλου*"*Ἄγρα*—«*Χριστούγεννα*» τοῦ *Υἱοῦ τῆς Σεμέλης*—«Ὡραῖος λόγος» τοῦ *Ἱππότου τοῦ Μεσαίωνος*—«Ἀπὸ τὸ Λεξικόν μου» τῆς *Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων*—«Ὁ κουραμπιὲς» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*—«Τὸ ὕψος τῶν ἑστιεμένων» κτλ. τῆς *Νησιοτοπούλας*—Διάφορα τοῦ *Ἕλληνος Στρατιώτου*—«Ὁ Καλόγηρος» τῆς *Νιόβης*—«Στὴν Κρήτη μας» τοῦ *Μέλλοντος Ἐφευρέτου*.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Ἡ Ὁμήρου Ἰλιὰς» (βεβιασμένον)—«Ἐφημιά» (χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται· ἀλλὰ καὶ οἱ στίχοι κάπως ἀτεχνοι)—«Τριανταφυλλιὰ καὶ χελιδόνι» (κλεμμένον. ἀλλὰ κοντὰ στὴς τριανταφυλλιὲς δὲν κάναν φωλιὲς τὰ χελιδόνια)—«Εἰς τοὺς πεσόντας (ἄτεχνον)—«Στὸ στρατὸ» (ἄτεχνον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Δοξασμένο Μάνλιχερ*, α. (Δ.Χ.) *Ἰόλη* κ. *Σημαία τοῦ Φιρκά*, α. (;;) *Κισμέτ*, α. (Μ.Ν.) *Βουλγαροφάγος Ἐσκίωνος*, α. (Κ.Κ.) *Γιγαντομάχος Ἕλλην*, α. (Φ.Κ.) *Μινόνα* κ. *Κόλμα*, κ. *Φουστανελᾶς*, α. (Γ.Α.) *Κόρη Πολεμιστοῦ*, κ. *Ἀκτὶς τῆς Ἐλευθερίας* κ. *Μέγας Κωνσταντῖνος* α. *Μαγωμένη Δόξα*, α. *Λατρευτὴ Κυανόλευκος* α. (Δ.Κ.) *Κασταλία Πηγή* κ. (Ποία εἶμαι ;) *Ἑλληνικὴ Ψυχή*. κ. (Μ.Σ.) *Νέα Ἑλλάς*, α. (Ν.Μ.) *Ἀπελευθερωθεῖσα Κρήτη*, α. (Κ.Α.) *Ὁ Νικηφόρος Στόλος*, α. (Β.Δ.) *Τρελὴ Νεράϊδα*, κ. (†††)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἐν Τούτῳ Νίκα*, α. *Δοὺξ Μπουγιῶν*, α. *Γελοζούμενη*, κ. *Φιλόπατρις Ἕλληνίς*, κ. *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*. α. *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, α. *Πανελλήνιος Πόθος*, α. *Μανώδης Ταξειδιώτισσα* κ. *Ἀθάνατα 1821—1912*, κ. *Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας*, α. *Καρδερίνα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : *ὁ Γενναιόψυχος Στρατηλάτης* (0) μὲ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Νοσταλγοῦσαν Χιωτοπούλαν*, *Σημαιοφόρον Ἕλληνα Γαλήνην*, *Ἐρημίτιδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀθάνατα 1821-1912* (μοῦ. γιῦρες 15 ἀγοραστάς, καὶ ἀκόμη παρακονεῖσαι ; συνεστῶ σήμερον τὸ πτωχόν καὶ φιλόμουσον γειτονόπουλό σου, καὶ ἐλπίζω ὅτι κάποιος θὰ εὑρεθῇ νὰ τὸ ἐγγράψῃ·) *Τέλλον* "*Ἄγραν* (ναί, εἶνε ὁ ἴδιος καὶ νὰ τοῦ στείλῃς·) *Μυρωμένην Χαραυγὴν* (ἔστειλα τὰ ζητηθέντα κ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Πριγκιπίσσαν τῶν Δολλαρίων* (βεβαίως πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσῃς· ἢ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, ἀδιάφορον πόσον καιρὸν τὸ εἶχε καθένας·) *Διάφορτον Κυανόλευκον* (δὲν τὰς ἐνθυμοῦμαι τώρα· ἐννοεῖς ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ ἀποφεύγωνται αἱ λέξεις ποῦ δὲν τὰς ἐννοοῦν τὰ περισσότερα παιδιά· ἔ, ἡ γρηοῦλες ἡ καϊμένες, σ' αὐτὴν τὴν προχωρημένη ἡλικία, μοιάζουν ὅλες· ἄσπρα μαλλιά, στόμα χωρὶς δόντια, ζαρωμένο προσωπάκι κτλ·) *Φουστανελλᾶν* (ἰδὲ τί ἀπαντῶ παραπάνω εἰς τὴν *Ἀμιλλαν*, διότι καὶ σὺ μοῦ ἔστειλες λύσιν χωρὶς δεκάλεπτον·) *Ἀκτῖνα Χ*, (ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη ὀλιγονάργα, ἔνεκα τοῦ πένθους μας καὶ τῆς πληθώρας τῶν παραγγελιῶν αὐτὴν τὴν ἐποχήν·) *Θ. Γαρ.* (καὶ τώρα εἰμπορεῖς ν' ἀνανεώσῃς τὴν συνδρομήν σου, ἐὰν δὲν θέλῃς νὰναμένῃς τὴν λῆξιν·) *Τελεσιλλαν* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Νόστιμον* "*Ημαρ* (ἔχει καλῶς·) *Χαλασμὸν Κόσμου* (πολὺ εὐχαρίστως, τὸν περιμένω·) *Ὀρφανὴν Καρδιάν*, (γράφε μου σὺ καὶ μὴ σὲ μέλῃ πόσα γράμματα συσσωρεύονται καθ' ἑβδομάδα· τὸ καθῆκόν μου εἶνε νὰ τὰ διαβάζω ὅλα καὶ νὰπαντῶ, ὅσον εἰμπορῶ·) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Γελαζούμενην* (φαντάζομαι πόσο καμαρώνεις ποῦ ἐκτελεῖς τώρα καθήκοντα νοικοκυρᾶς !) *Ἐν Τούτῳ Νίκα* (περιμένω·) *Ποιμενίδα τοῦ Αἰγνου* (ξεύρω κ' ἐγώ ; ἅμα τελειώνῃ κανεὶς τὸ χαρτί του, ἀγοράζει ἄλλο·) *Ἀπελευθερωθεῖσαν Κρήτην* (ἔστειλα· ὡραῖον τὸ ἐπισόδειον !) *Μέλλοντα* *Ἐφευρέτην* (βραβεῖον ἔστειλα· πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπαριθμεῖς τὰ καλὰ ποῦ ἔχεις ἀπὸ τὴν Διάπλασιν·) *Δεσπότην τοῦ Μιστρᾶ*, *Μινόναν*, *Κόλμαν*, *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*, *Κῦμα*, *Ρόδου Μοσχοβόλημα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν *18ην Δεκεμβρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη* **ΕΤΟΙΜΑ** *καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1913

Μὲ τὰς 428 σελίδας του.—Μὲ τὰς 580 εἰκόνας του.—Μὲ τὸν ἀπαράμιλλον «Μικρὸν Τζόκεϋ».—Μὲ τὴν περιεργοτάτην «Κρινιώ».—Μὲ τὰς ὡραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 8.*—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχ. ἢ φρ. 10*

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Τὴν πρωΐαν τῆς 19ης Δεκεμβρίου ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ τοῦ Μητρώου τῶν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐγγραφέντων συνδρομητῶν διὰ τὸ 1914, — ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 928, — ἐξήχθη δὲ ὁ ἀριθμὸς

251

ὁ ὁποῖος κερδίζει μίαν Μετοχὴν τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δραχμῶν 100. Ἡ προσεχὴς Α΄ τακτικὴ Κλήρωσις τῶν Δώρων τῆς «Διαπλάσεως» διὰ τὸ 1914, καθ' ἣν 50 ἀριθμοὶ θὰ κερδίσουν δῶρα ἀξίας 400 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἰανουαρίου. Φροντίσατε ὅθεν νὰ ἐγγραφῆτε ἢ νὰ ἀνανεώσετε τὴν συνδρομήν σας μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, διὰ νὰ λάβετε μέρος.

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

21. Λεξίγριφος

Πρόθεσις μὲ μιὰ μέρα συνηνώθη
Καὶ μιὰ θεὰ ἀρχαία ἐφανερώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρεύματος τοῦ Βοσπόρου

22. Συλλαβόγριφος

Φωνῆεν μ' ἑνὰ μέλος
Ἁπλῶς ἂν ἑνωθῇ,
Φαινόμενον ὡραῖον
Εὐθὺς θαναφανῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι

23. Τονόγριφος.

Τὸν τόνο μόνο ἐκίνησα
Μιᾶς πόλεως γνωστῆς,
Κ' ἐπρόβαλε τὸ ὄνομα
Μεγάλης ἀρετῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφοῦς Σημαίας

24. Αἴνιγμα

Κάτοικος πόλεως
τὸ ἀρσενικόν μου·
Μήτηρ κακίας
τὸ θηλυκόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμόπουλου

25. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

* * * * = Μήν.
* * * = Στρατιωτικὸν σῶμα.
* * = Ἔλλειψις τροφίμων.
* = Ἀντωνυμία.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλλαβήν. Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

26. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Νῆσος.
2 5 6 7 8 = Μέρος τοῦ φυτοῦ.
3 4 3 5 7 8 = Πτηνόν.
4 8 = Ζῶον.
5 7 4 8 = Ἄψυλον.
6 2 8 7 8 = Νῆσος.
7 5 7 8 = Ζῶον.
8 4 3 7 5 = Ὀκιώρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σωφραζέττας

27-28. Μεταμορφώσεις

1.—Ἡ *Πάρος* διὰ 5 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Τῆνος*.

2.—Ἡ *Ἤτα* διὰ 11 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Νίκη*.

(Ὑπόμνησις: Κάθε λέξις ὀφείλει νὰ διαφέρῃ ἀπὸ τὴν προηγουμένην της κατὰ ἐν γράμμα, προστιθέμενον, ἀφαιρούμενον ἢ ἀντικαθιστάμενον. Τὰ διπλὰ σύμφωνα, ττ, σσ, ρρ, ππ, θεωροῦνται ὡς ἕν.)

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Λατρεύτης Κυανολεύκου

29. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δεύτερα ὁμηρικὴν νῆσον φαντασιώδη, καὶ τὰ τρίτα κῆπον ἑνὸς εἴδους ἀνθέων.

1, Ἀρχιερεὺς τῶν Ἑβραίων. 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Πόλις τῆς Ἰσπανίας. 4, Σημεῖον καλοῦ ἢ κακοῦ. 5, Τροφὴ ζώων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας.

30. Φωνηεντόλιπον.

π-Κνστν-δδκτ-δξσδ-*-λλς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐν Τούτῳ Νίκᾳ

31. Γρῖφος

οὖς
οὖς οὖς ιζε ιζε ιζε
ξ' ξ'
οὖς οὖς ιζε ιζε
οὖς ιζε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῶν Ἑλλήνων

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 38, 39 καὶ 40

406. Κατάνη (κατά, νῖ·)—407. Πάτμος-ἀτμός.—408. Σέρβια-Σερβία.—409. Σαλαμὶς (σαλα=ἅλας, καὶ μῖς·)—410. ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ (Πάνθιον, Κλέοβις, Ρωμύλος, Κέρκυρα, Ἰλλυρία, Ἰουδαία, Ἀντιφῶν, παιδίον, ΣουΗδία, ΚορΣική·)—411. ΚΕΡΑΥΝΟΣ (ἔθνους, ράκος, αὔρα, οὖς, νακός, οὐρανός, Σῦρος.)

412.
ΒΕ
ΜΑ - ΛΙ - ΣΤΑ
ΒΕ - ΛΙ - ΓΡΑ - ΔΙ - ΟΝ
ΣΤΑ - ΔΙ - ΟΝ
ΟΝ

413. Ἔσο οἰκονόμος.—414. Ξεσπαθώνετε διὰ τὴν Διάπλασιν.

415. Μόκονος (μῖ, κῶνος·)—416. Γάτος-βάτος.—417. Αἴας-Ἀσία.

418.
Ε
Ο Υ Σ
Λ Μ Β Ω Ν
Ξ Ε Ν Ο Φ Ω Ν
Β Ι Ρ Γ Ι Λ Ι Ο Σ
Μ Α Δ Α Γ Α Σ Κ Α Ρ Η

419. ΚΕΦΑΛΗΝΙΑ (Ἑλλήν, φάλαινα, ἄλκη, λαλιά, Ἠλεα, νίκη, Ἤλη·)—420-424. Διὰ τοῦ Γ: *γύνυ, φάρυγξ, γαλῆ, ἀγκών, γενεά.*—ΛΕΩΝ (Λυκοῦργος, ΜΕνέλαος, ΠρΩσσία, ἘλέΝη·)—426. Ὀῦα ἡ μορφὴ τοιάδε καὶ ἡ ψυχή.—427. *Οὐδὲν ἐν τῷ νῷ, ὅ μὴ ἐν τῇ φύσει* (οὐδ' ἐν τὸ-νοῶ-μῖ ἐν τι-φ' εἰς ι.)

428. Ἀνάφη (ἀνά, φῖ.)—429. Ἅρμα-Ἄρτα

430.
Ε Υ Ρ Ω Τ Α Σ
Γ Ω Λ Κ
Ρ Ω Μ Α Ν Ι Α
Ω Λ Α Η
Τ Α Ν Α Γ Ρ Α
Λ Ι Ρ Ν
Σ Κ Α Π Α Ν Η

431-434. 1, Βεροῦλτον· 2, Λουδοβίκον· 3, Βέρνη, 4, Βιέννη.—435. Γονεῖς τίμα. — 436. *Μίσει τὰ περιττὰ* (μ' εἰς ι-τὰ περὶ τὰ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΟΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξέδωκε καλλιτεχνικώτατον τομίδιον ἡ ἐν Πειραιεῖ λειτουργοῦσα ***Ἐμπορικὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Παναγιωτοπούλου.***

Πέμπεται παντὶ τῷ αἰτοῦντι. Ὁδὸς Νοταρᾶ 68. Ἐν Πειραιεῖ.

Μὲ ὄμορφα καὶ πατριωτικὰ ψευδώνυμα, ἀπὸ παλμοὺς καὶ ὄνειρα γεμάτα, κατέχονται στὸ διμοψήφισμα οἱ ἡνωμένοι Σύλλογοι «*Ἕνωσις*» «*Νέα Ἑλλὰς*» «*Στάδιον*» καὶ «*Δόξα*» Ὅλοι ἄσπρο, Ἑλληνόπουλα εἰς τοὺς ὑποψηφίους των:

ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΕΡΥΘΡΟΧΙΤΩΝ
ΒΟΥΛΓΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ 1913
26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
21 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ
ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ
ΗΡΩΣ ΤΟΥ ΔΡΙΣΚΟΥ
ΜΕΓΑΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ
ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΑΒΕΡΩΦ *(ΙΔ', 10)*

Θερμῶς ὑποστηρίζω *Ἑλλάδα* τοῦ *Ρήγα*, *Εὐγενὲς Ἰδανικόν*, *Βουλγαρομάχον Ἑλλάδα*, καὶ λοιποὺς ὑποψηφίους τῆς τετραπλῆς. ***Κυπριακὴ Ἀκτή.*** *(ΙΔ', 11)*

ΒΟΥΛΓΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2534.